

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 148

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 20 martie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR	
44. — Lege pentru modificarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991	2	24. — Decizie privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei civile nr. 105A din 3 iulie 2012 a Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze de proprietate intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale privind modificarea în parte a Hotărârii arbitrale nr. 1 din 9 februarie 2012, având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind lista aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată și cuantumul acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 27 februarie 2012, în baza Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 14/2012	14
295. — Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991	2		
★			
45. — Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2012 pentru acordarea unui nou termen persoanelor prevăzute la art. 5 și 6 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare	3		
296. — Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2012 pentru acordarea unui nou termen persoanelor prevăzute la art. 5 și 6 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare	3		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		★	
Decizia nr. 14 din 22 ianuarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	4–10	Lista cuprinzând asociațiile și fundațiile care primesc subvenții de la bugetul local al municipiului Codlea, județul Brașov, în anul 2013, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială	32
Decizia nr. 32 din 5 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, precum și a legii în ansamblul său	10–12	Lista cuprinzând asociațiile și fundațiile care primesc subvenții de la bugetul local al municipiului Adjud, județul Vrancea, în anul 2013, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială	32
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
875/C. — Ordin al ministrului justiției pentru modificarea Regulamentului de punere în aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 210/2001	13		

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea cetățeniei române nr. 21/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 13 august 2010, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 16 alineatul (2), litera a) va avea următorul cuprins:

„a) solicitarea de relații de la orice autorități cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b) și e), ce urmează a fi comunicate Comisiei într-un termen ce nu va depăși 60 de zile, iar în situații excepționale, în limitele termenului prevăzut la lit. c);”

2. La articolul 19, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — (1) Președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie, constatând îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege, emite într-un termen ce nu va depăși 3 zile ordinul de acordare sau de redobândire a cetățeniei române, după caz. Ordinul de acordare sau de redobândire a cetățeniei române se comunică solicitantului, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, în termen de 3 zile de la data emiterii ordinului.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
VIOREL HREBENCIUC

PREȘEDINTELE SENATULUI
**GEORGE-CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU**

București, 14 martie 2013.
Nr. 44.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru modificarea
Legii cetățeniei române nr. 21/1991**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 13 martie 2013.
Nr. 295.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2012 pentru acordarea unui nou termen persoanelor prevăzute la art. 5 și 6 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53 din 26 septembrie 2012 pentru acordarea unui nou termen persoanelor prevăzute la art. 5 și 6 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 26 septembrie 2012.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
GEORGE-CRIN LAURENȚIU

ANTONESCU

București, 14 martie 2013.
Nr. 45.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2012 pentru acordarea unui nou termen persoanelor prevăzute la art. 5 și 6 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2012 pentru acordarea unui nou termen persoanelor prevăzute la art. 5 și 6 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 13 martie 2013.
Nr. 296.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 14**

din 22 ianuarie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (14)
din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Constantin Tăutu în Dosarul nr. 622/1/2012 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 1.043D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde, personal, autorul excepției, lipsind partea Consiliul Superior al Magistraturii, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente.

În susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004, autorul excepției arată că acestea operează o discriminare în rândul aceleiași categorii profesionale a magistraților, deoarece impun doar persoanelor care au intrat în magistratură prin promovarea concursului pe post interdicția temporară de a fi delegate, detașate, transferate sau promovate la alte instanțe sau parchete timp de cel puțin 3 ani de la numirea în funcție. Din punctul de vedere exprimat de Consiliul Superior al Magistraturii rezultă că există două categorii distincte de magistrați, și anume prima categorie, formată din magistrații care au absolvit Institutul Național de Magistratură, respectiv a doua categorie, alcătuită din magistrații numiți în funcție în urma promovării concursului pe post. Or, această interpretare este eronată și discriminatorie, întrucât, odată cu numirea în funcție prin decretul președintelui României, magistrații, indiferent de modalitatea în care au ocupat postul respectiv, au aceleași drepturi și obligații și același statut reglementat în mod unitar de lege, fără nicio distincție. Prin urmare, interdicția instituită de art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004, pe lângă faptul că are caracter discriminator, afectează, totodată, și dreptul la formarea profesională a magistraților vizați de norma juridică criticată, dar și viața de familie a acestora.

Având cuvântul pentru a pune concluzii, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând, în esență, că textul de lege criticat nu contravine principiului egalității în drepturi, deoarece acesta definește o situație juridică diferită, ce impune un regim juridic distinct aplicat persoanelor care au intrat în magistratură prin promovarea concursului organizat pentru

ocuparea unui post vacant de judecător sau procuror, față de magistrații care au absolvit Institutul Național al Magistraturii. Cât privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 115 alin. (5) din Constituție, se arată că nici aceasta nu poate fi reținută, deoarece textul de lege examinat a fost introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, ordonanță de urgență aprobată, cu modificări și completări, la rândul ei, prin Legea nr. 97/2008, cu îndeplinirea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituție referitoare la votul necesar adoptării legilor organice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 622/1/2012, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, excepție ridicată de Constantin Tăutu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat de acesta împotriva unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care a fost respinsă cererea sa de transfer la o altă instanță judecătorească.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5), art. 16 alin. (1), art. 20 alin. (2), art. 32 alin. (1), art. 53, art. 61, art. 73 alin. (3) lit. I), art. 115 alin. (4), alin. (5) ultima teză și alin. (6) și ale art. 125 din Constituție, raportat la art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și la art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Normele legale criticate instituie o discriminare între persoane aflate în situații identice, permițând unor magistrați obținerea transferului la o altă instanță judecătorească, fără condiția desfășurării activității pe o perioadă determinată de timp la instanța la care au fost numiți inițial. Legea nr. 303/2004 reglementează două modalități de acces în magistratură, respectiv numirea în funcție în urma promovării examenului de absolvire a Institutului Național al Magistraturii sau numirea în funcție în urma promovării unui concurs la care pot participa, cu respectarea condițiilor generale prevăzute de art. 14 alin. (2) din lege, foștii judecători și procurori care și-au încetat activitatea din motive neimputabile, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), avocații, notarii, asistenții judiciari, consilierii juridici, personalul de probațiune cu studii superioare juridice, ofițerii de poliție judiciară cu studii superioare juridice, grefierii cu studii superioare juridice, persoanele care au îndeplinit funcții de specialitate juridică în aparatul Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ, din Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române și Institutul Român pentru Drepturile

Omului, cadrele didactice din învățământul juridic superior acreditat, precum și magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, cu o vechime în specialitate de cel puțin 5 ani.

Or, potrivit textului de lege criticat, acești din urmă magistrați, numiți în condițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, nu pot fi delegați, detașați, transferați și nu pot promova la alte instanțe sau parchete timp de cel puțin 3 ani de la numirea în funcție, deși din momentul în care au fost numiți în funcția de judecător sau procuror, magistrații exercită aceleași atribuții, au aceleași drepturi și obligații, astfel că nu se justifică crearea de categorii de magistrați cărora li se aplică reguli diferite.

Se arată că reglementarea a două modalități de concurs pentru accesul în magistratură este justificată de existența unei condiții suplimentare de vechime în specialitatea juridică, specifică examenului pe post, ce echivalează cu condiția absolvirii Institutului Național al Magistraturii și a stagiului de minimum 1 an. Având în vedere pregătirea juridică și experiența profesională dobândite prin cele două modalități, toți magistrații odată numiți în funcție prin decret al Președintelui României dobândesc același statut. Deci, indiferent de parcursul profesional anterior, din momentul numirii în funcția de judecător sau procuror, fiecare persoană dobândește același statut de magistrat, astfel că tratamentul diferit nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, legea vizând magistrații definitivii cărora le atribuie aceleași calități și competențe profesionale.

Interdicția prevăzută de art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 nu are scop legitim și afectează atât dreptul la viață privată, prin imposibilitatea absolută — sub rezerva demisiei — de a schimba locul de muncă, cât și dreptul la dezvoltarea carierei, prin instituirea, timp de 3 ani, a impedimentului de a ocupa funcții sau de a exercita atribuții deschise celorlalți magistrați.

Justificarea interdicției oferită de Ministerul Justiției, potrivit căreia art. 33 din Legea nr. 303/2004 reprezintă o derogare de la modalitatea generală de admitere în magistratură, ce are ca scop acoperirea posturilor vacante de judecător sau procuror existente în sistemul judiciar, nu își găsește corespondentul nici în structura Legii nr. 303/2004, nici în cuprinsul notei de fundamentare ce însoțește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, de vreme ce niciun act normativ nu cuprinde prevederi din care să rezulte concluzia unei ierarhizări între cele două modalități de admitere în magistratură, dintre care una ar fi principală (prin Institutul Național al Magistraturii) și a doua ar fi excepțională (cea direct pe post), ambele modalități de concurs având ca finalitate ocuparea posturilor vacante din sistem. O eventuală derogare de la modalitatea principală de admitere în magistratură ar viza admiterea fără concurs, pe bază de interviu, modalitate abrogată, însă, în prezent.

Totodată, motivarea interdicției din perspectiva asigurării ocupării posturilor de la instanțe și parchete cu deficit de personal nu este nicidecum adecvată și nici suficientă, întrucât dinamica ocupării locurilor vacante din sistemul judiciar, realizată prin delegare, detașare, transfer sau promovare, contrazice însăși rațiunea art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004, iar schema de personal din sistemul judiciar, mai ales de la instanțele și unitățile de parchet inferioare, este într-o continuă mișcare datorită mobilității magistraților. Mai arată autorul excepției că, față de data adoptării textului de lege criticat, situația ocupării posturilor vacante s-a schimbat prin completarea semnificativă a schemelor de personal, așa încât, în prezent, nu se mai poate invoca o asemenea necesitate care să motiveze tratamentul discriminatoriu invocat.

Dispozițiile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 au fost introduse prin art. I pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției și modificate prin art. I pct. 4 din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea acestei ordonanțe de urgență. Autorul excepției consideră că au fost încălcate prevederile art. 115 alin. (5) teza finală din Constituție, prin aceea că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2007, conținând norme de natura legii organice, trebuia să fie aprobată cu majoritatea prevăzută de art. 76 alin. (1) din Legea fundamentală; or, proiectul Legii nr. 97/2008 a fost înregistrat la Camera Deputaților și adoptat tacit, ca urmare a depășirii termenului de 30 de zile, deși nu a fost întrunită majoritatea absolută pentru adoptarea unei legi organice.

Totodată, se arată că prevederile art. I pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2007 au fost adoptate fără a exista o situație extraordinară și fără ca urgența să fie motivată în cuprinsul acesteia, astfel că sunt contrare art. 115 alin. (4), dar și art. 32 alin. (1), art. 53, art. 73 alin. (3) lit. I) și art. 61 din Constituție. Elementele cuprinse în nota de fundamentare nu sunt de natură a motiva necesitatea introducerii obligației magistraților numiți în condițiile art. 33 alin. (1) din lege de a-și desfășura activitatea în mod obligatoriu la instanța la care au fost numiți inițial, timp de 3 ani neîntrerupt, nu arată situația extraordinară ce a impus urgența recurgerii la această cale de reglementare și nici nu justifică restrângerea unor drepturi ale unei categorii de magistrați pe calea ordonanței de urgență.

Nu în ultimul rând, se arată că reglementarea transferului unei categorii de magistrați prin ordonanță de urgență, deși această activitate este, potrivit art. 125 alin. (2) din Constituție, strict de competența Consiliului Superior al Magistraturii, contravine art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, deoarece afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată, în acest sens, că principiul constituțional al egalității în drepturi presupune identitate de soluții numai pentru situații identice, fiind permisă reglementarea unor soluții diferite pentru persoane aflate în situații distincte. Mai apreciază instanța de judecată că autorul excepției nu motivează în ce constă neconstituționalitatea art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 în raport cu prevederile art. 115 alin. (4) și (5) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Acestea se aplică, fără nicio deosebire, tuturor persoanelor care se încadrează în ipoteza normei, astfel încât orice persoană numită în magistratură, pe bază de concurs, în condițiile art. 33 din Legea nr. 303/2004, nu poate fi delegată, detașată, transferată și nu poate promova la alte instanțe timp de cel puțin 3 ani de la numirea în funcție. Reglementarea acestei situații, distincte față de situația persoanelor admise în magistratură în urma absolvirii Institutului Național de Magistratură, nu contravine principiului egalității care nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune un tratament juridic identic numai în situații egale, situațiile diferite în mod obiectiv beneficiind de un tratament juridic distinct.

Se mai susține că dispozițiile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 sunt în concordanță cu regulile și principiile constituționale prevăzute de art. 1 alin. (4) și (5), art. 61 alin. (1), art. 73 alin. (3) lit. I) și de art. 125 și că dispozițiile art. 115 alin. (4)—(6) din Constituție, invocate, nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 4 din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 15 aprilie 2008, care au următorul cuprins:

„(14) Persoanele numite în condițiile prezentului articol nu pot fi delegate, detașate, transferate și nu pot promova la alte instanțe sau parchete timp de cel puțin 3 ani de la numirea în funcție.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin normelor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor, respectiv la obligația respectării, în România, a Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 alin. (1) privind principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 20 alin. (2) care consacră principiul aplicării cu prioritate a pactelor și tratatelor privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, față de legile interne mai puțin favorabile, ale art. 32 alin. (1) privind dreptul la învățătură, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale*, ale art. 61 referitoare la rolul și structura Parlamentului, ale art. 73 alin. (3) lit. l) privind reglementarea prin lege organică a organizării și funcționării Consiliului Superior al Magistraturii, a instanțelor judecătorești, a Ministerului Public și a Curții de Conturi, ale art. 115 alin. (4) și alin. (5) ultima teză și alin. (6) referitoare la regimul ordonanțelor de urgență și ale art. 125 — *Statutul judecătorilor*. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, texte care proclamă principiul egalității și interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea urmează a se pronunța, pe de o parte, asupra unor aspecte de ordin procedural, invocate de autorul excepției, ce se constituie în critici de neconstituționalitate extrinsecă, iar, pe de altă parte, asupra criticilor de neconstituționalitate intrinsecă a dispoziției legale supuse controlului.

Astfel, o primă critică de neconstituționalitate extrinsecă vizează încălcarea art. 115 alin. (5) teza finală din Constituție, autorul excepției susținând că proiectul Legii nr. 97/2008 de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007, prin care au fost modificate dispozițiile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 în sensul criticat de acesta, a fost înregistrat la Camera Deputaților și adoptat tacit, ca urmare a depășirii

termenului de 30 de zile, deși nu a fost întrunită majoritatea calificată pentru adoptarea unei legi organice.

Față de aceste susțineri, Curtea reține că, potrivit art. 115 alin. (5) din Constituție, *„ordonanța de urgență intră în vigoare numai după depunerea sa spre dezbateră în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și după publicarea ei în Monitorul Oficial al României. Camerele, dacă nu se află în sesiune, se convoacă în mod obligatoriu în 5 zile de la depunere sau, după caz, de la trimitere. Dacă în termen de cel mult 30 de zile de la depunere, Camera sesizată nu se pronunță asupra ordonanței, aceasta este considerată adoptată și se trimite celeilalte Camere care decide de asemenea în procedură de urgență. Ordonanța de urgență cuprinzând norme de natura legii organice se aprobă cu majoritatea prevăzută la articolul 76 alineatul (1).”*

Urmărind procesul legislativ desfășurat în cele două Camere ale Parlamentului cu privire la Legea nr. 97/2008, Curtea constată că proiectul de Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției a fost inițiat de Guvern și depus la Camera Deputaților — în calitate de primă Cameră sesizată, în conformitate cu prevederile art. 75 alin. (1) din Constituție — la data de 8 octombrie 2007. Proiectul de lege aparține categoriei actelor normative cu caracter organic, iar termenul de adoptare pentru prima Cameră este de 30 de zile de la depunere. La 5 noiembrie 2007, proiectul a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților și dezbătut, votul final fiind amânat pentru a doua zi. La 6 noiembrie 2007 — chiar data împlinirii termenului de 30 de zile — proiectul de lege a fost supus votului final în plenul Camerei Deputaților, însă nu a fost întrunită majoritatea cerută pentru adoptarea unei legi organice. Potrivit mențiunilor din fișa legislativă a actului normativ examinat, proiectul de lege a fost considerat adoptat de Camera Deputaților în aceeași zi de 6 noiembrie 2007, ca urmare a depășirii termenului de 30 de zile, potrivit art. 115 alin. (5) din Constituție. Fiind înaintat Camerei decizionale, proiectul de Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 a fost adoptat de Senat cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituție și trimis Președintelui României pentru promulgare, devenind, după publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, Legea nr. 97/2008.

Curtea reține că, în temeiul art. 115 alin. (5) din Constituție, proiectul de lege pentru aprobarea unei ordonanțe de urgență se depune spre dezbateră și adoptare la prima Cameră competentă, în conformitate cu prevederile art. 75 alin. (1) din Constituție, aceasta fiind obligată ca în termen de cel mult 30 de zile să se pronunțe asupra ordonanței, în caz contrar aceasta se consideră adoptată și se trimite celeilalte Camere. Spre deosebire de proiectele ce au ca obiect adoptarea unei legi, al căror termen de adoptare de către prima Camera sesizată este, potrivit art. 75 alin. (2) din Constituție, de 45 de zile sau, în cazul codurilor și altor legi de complexitate deosebită, de 60 de zile de la sesizare, în cazul dezbaterii unui proiect de lege ce vizează o ordonanță de urgență, legiuitorul constituant a redus acest termen la 30 de zile, justificarea constând, evident, în necesitatea adoptării în regim de urgență a unui asemenea act normativ. Procedura adoptării tacite este prevăzută în Legea fundamentală ca o consecință a nerespectării acestor termene de 30, 45, respective de 60 de zile și urmărește deblocarea procesului legislativ astfel apărut la prima Cameră sesizată. Această modalitate de adoptare a unui proiect de lege/proponeri legislative reprezintă, prin urmare, excepția de la regula legiferării potrivit căreia Parlamentul, compus din Camera Deputaților și Senat, are un comportament activ, concretizat în supunerea proiectului de lege spre dezbateră, în plenul fiecărei

Camere, prilej cu care parlamentarii pot depune și susține amendamente, tot acest proces de dezbatere încheindu-se cu votul final asupra respectivului proiect de lege, în conformitate cu prevederile art. 67 și ale art. 76 alin. (1) sau (2) din Constituție, după caz. Procedura adoptării tacite nu este permisă decât la nivelul primei Camere sesizate, Camera decizională fiind obligată să se exprime prin vot asupra proiectului de lege; în caz contrar, însăși modalitatea în care constituantul român a consacrat, la art. 61 din Legea fundamentală, rolul de unică autoritate legiuitoare a țării și structura bicamerală a Parlamentului ar fi lipsită de orice rațiune.

În cazul de față, Curtea constată că proiectul de lege examinat a fost supus, sub aspectul adoptării sale de către prima Cameră sesizată, termenului de 30 de zile prevăzut de art. 115 alin. (5) din Constituție și că acesta se încadrează în categoria legilor organice, în temeiul art. 73 alin. (3) lit. I) din Constituție, fiind necesară întrunirea majorității de voturi cerute de art. 76 alin. (1) din Legea fundamentală pentru adoptarea legilor organice. Camera Deputaților a procedat la înscrierea pe ordinea de zi în scopul dezbaterii proiectului de lege cu o zi înainte de împlinirea termenului de 30 de zile. În cea de-a 30-a zi de la data depunerii, proiectul de lege a fost supus votului final, care, însă, nu a întrunit majoritatea absolută, cerută pentru adoptarea legilor organice. Cu privire la o asemenea situație, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că semnificația acestui vot privește transformarea instantanee a proiectului de lege de aprobare în proiect de lege de respingere a ordonanței de urgență, cu același caracter de lege organică (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 971 din 31 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 4 decembrie 2007). Așa fiind, proiectul de lege pentru respingerea ordonanței de urgență trebuie supus unui vot distinct în plenul primei Camere sesizate.

Reluarea procedurii de vot asupra unui nou proiect de lege implica însă îndeplinirea anumitor etape procedurale specifice procesului legislativ, cum ar fi înscrierea pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților și supunerea proiectului de lege pentru respingerea ordonanței de urgență unui vot distinct, final. Însă acest lucru nu ar fi fost posibil, în mod obiectiv, decât cu depășirea termenului imperativ de 30 de zile, prevăzut de art. 115 alin. (5) din Constituție. Acest termen impune adoptarea, într-o formă participativă, activă sau, din contră, tacită, a proiectului pentru aprobarea/respingerea unei ordonanțe de urgență. Totodată, potrivit art. 75 alin. (3) din Constituție, prima Cameră sesizată are obligația ca, după adoptare sau respingere, să transmită proiectul sau propunerea legislativă celeilalte Camere, care va decide definitiv.

În concluzie, Curtea constată că prima Cameră sesizată — Camera Deputaților — a procedat în acord cu normele constituționale mai sus menționate. În considerarea obligației sale constituționale de a adopta, în termen de 30 de zile de la depunere, un proiect de lege pentru aprobarea/respingerea unei ordonanțe de urgență, coroborat cu obligația sa generală de a transmite Camerei decizionale, după încheierea propriului proces legislativ, proiectul sau propunerea legislativă pentru a decide definitiv, Camera Deputaților a transmis Senatului, după împlinirea termenului de 30 de zile, proiectul de Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007, proiect adoptat tacit, adică în forma transmisă de inițiator, în lipsa unui vot final asupra proiectului de lege pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007, înăuntrul termenului de 30 de zile.

Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au fost adoptate în acord cu normele fundamentale referitoare la procesul de legiferare în materia legilor organice, astfel că nu

pot fi reținute criticile de neconstituționalitate formulate prin raportare la prevederile art. 1 alin. (4) și (5), art. 61, art. 73 alin. (3) lit. I) și ale art. 115 alin. (5) teza finală din Constituție.

O altă critică de neconstituționalitate extrinsecă privește încălcarea art. 115 alin. (4) și (6) din Legea fundamentală, autorul excepției considerând că prevederile art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2007, prin care au fost modificate, inițial, dispozițiile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 — criticate —, au fost adoptate fără a exista o situație extraordinară și fără ca urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței de urgență menționate, iar prin conținutul său normativ această ordonanță de urgență afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului.

Curtea constată că nici această critică de neconstituționalitate nu poate fi primită.

Mai întâi, Curtea observă că dispozițiile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 sunt criticate de autorul acesteia în redactarea actuală, conferită ca urmare a modificărilor operate prin art. 1 pct. 4 din Legea nr. 97/2008, și nu prin art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2007, pe care legea amintită o aprobă cu modificări și completări. Așadar, textul de lege vizat de autorul excepției este o reglementare distinctă, care nu face parte din cuprinsul acestei ordonanțe de urgență, ci din cel al Legii nr. 97/2008. În aceste condiții, potrivit dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, acesta se încorporează, de la data intrării în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta. Actul de bază, în cazul de față, îl reprezintă Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în care a fost încorporat alin. (14) al art. 33 în forma prevăzută de Legea nr. 97/2008 și care constituie obiectul controlului de constituționalitate. Așa fiind, nu pot fi incidente normele fundamentale ale art. 115 alin. (4) și (6), care reglementează condițiile de adoptare a unei ordonanțe de urgență.

Criticile de neconstituționalitate intrinsecă formulate de autorul excepției vizează, în principal, încălcarea principiului nediscriminării, astfel cum este consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și, prin raportare la art. 20 alin. (2) din aceasta, de art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și de art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Așa cum a susținut, atât în scris, prin motivarea excepției, cât și oral, în fața Curții Constituționale, autorul acesteia consideră că reglementarea, prin Legea nr. 303/2004, a două modalități de acces în magistratură, și anume prin absolvirea Institutului Național al Magistraturii și, respectiv, prin promovarea concursului organizat pe post, nu poate justifica diferența de tratament juridic în ceea ce privește posibilitatea obținerii delegării, transferului, detașării sau promovării de către persoanele ce au intrat în magistratură prin concurs, deoarece statutul judecătorilor este unic din momentul numirii acestora prin decret al Președintelui României.

Curtea constată că dispozițiile de lege criticate respectă exigențele principiilor egalității și nediscriminării, pentru argumentele ce se vor arăta în continuare:

Dispozițiile art. 12 din Legea nr. 303/2004 instituie regula generală potrivit căreia „admiterea în magistratură a judecătorilor și procurorilor se face prin concurs, pe baza competenței profesionale, a aptitudinilor și a bunei reputații.” În continuare, Legea reglementează, în cadrul titlului II — *Cariera judecătorilor și procurorilor*, la capitolul I — *Admiterea în magistratură și formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor* (art. 12—20) și capitolul II — *Judecătoria stagiară și procurorii stagiați* (art. 21—30), modalitatea de admitere în

magistratură ca urmare a absolvirii Institutului Național al Magistraturii și a susținerii examenului de capacitate de către judecătorii și procurorii stagiarilor. Astfel, prima condiție de acces în magistratură constă în promovarea examenului de admitere la Institutul Național de Magistratură. Auditorii de justiție urmează, apoi, timp de 2 ani, cursurile de formare profesională constând în pregătirea teoretică și practică pentru a deveni judecători sau procurori. După încheierea cursurilor în cadrul Institutului Național al Magistraturii, auditorii de justiție susțin un examen de absolvire, constând în probe teoretice și practice, prin care se verifică însușirea cunoștințelor necesare exercitării funcției de judecător sau de procuror, iar cei care au promovat examenul de absolvire sunt numiți, potrivit legii, de regulă, în funcțiile pentru care au optat după primul an de cursuri în cadrul Institutului Național al Magistraturii, aceștia fiind obligați apoi să îndeplinească funcția de judecător sau procuror timp de 6 ani. După promovarea examenului de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, judecătorii și procurorii stagiarilor sunt numiți în funcție numai la judecătorii sau, după caz, la parchetele de pe lângă acestea, de Consiliul Superior al Magistraturii. Durata stagiului este de 1 an, aceștia fiind obligați a-și continua formarea profesională, sub coordonarea unui judecător sau procuror anume desemnat de președintele judecătoriei sau, după caz, de prim-procurorul parchetului de pe lângă această instanță. În final, după încheierea perioadei de stagiu, judecătorii și procurorii stagiarilor sunt obligați să susțină examenul de capacitate. Acest examen este organizat de Consiliul Superior al Magistraturii, prin intermediul Institutului Național al Magistraturii, rezultatele obținute fiind înscrise într-un tabel de clasificare a candidaților. Imediat după validarea examenului de capacitate, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, și se afișează la sediile instanțelor și parchetelor, prin grija Consiliului Superior al Magistraturii, lista tuturor posturilor vacante de la judecătorii și parchetele de pe lângă aceste instanțe, întocmită separat pentru judecători și procurori. Candidații declarați admiși la examenul de capacitate au dreptul, în ordinea mediilor, să-și aleagă posturile, în termen de 15 zile libere de la publicarea acestora în Monitorul Oficial al României, iar repartizarea pe posturi se afișează la sediul Consiliului Superior al Magistraturii, al instanțelor și al parchetelor, se comunică persoanelor interesate și se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 instituie o modalitate distinctă de acces în magistratură față de cea la care s-a făcut referire mai sus, constând în promovarea concursului organizat pentru ocuparea unui post vacant din sistemul judiciar. La acest concurs pot participa, potrivit textului de lege, numai foștii judecători și procurori care și-au încetat activitatea din motive neimputabile, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), avocații, notarii, asistenții judiciari, consilierii juridici, personalul de probațiune cu studii superioare juridice, ofițerii de poliție judiciară cu studii superioare juridice, grefierii cu studii superioare juridice, persoanele care au îndeplinit funcții de specialitate juridică în aparatul Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ, din Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române și Institutul Român pentru Drepturile Omului, cadrele didactice din învățământul juridic superior acreditat, precum și magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție —, care, pe lângă faptul că îndeplinesc condițiile generale, comune, de participare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii [prevăzute de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 303/2004], au o vechime în specialitate de cel puțin 5 ani. Concursul se organizează, potrivit alin. (2) al art. 33, anual sau ori de câte ori

este necesar, de Consiliul Superior al Magistraturii, prin Institutul Național al Magistraturii, pentru ocuparea posturilor vacante de la judecătorii și parchetele de pe lângă acestea.

Analizând dispozițiile Legii nr. 303/2004, Curtea constată că, într-adevăr, aceasta reglementează două modalități de admitere în magistratură. Cele două modalități au două elemente comune, primul constând în condițiile generale, enumerate la art. 14 alin. (1), ce definesc vocația sau posibilitatea unei persoane de a dobândi calitatea de magistrat, iar a doua rezidă în promovarea concursului organizat, în acest scop, pe baza competenței profesionale, a aptitudinilor și a bunei reputații.

În cazul absolvenților Institutului Național al Magistraturii, competența profesională și aptitudinile cerute de exercitarea funcției de judecător sau procuror sunt dobândite prin cursurile de formare profesională și verificate prin examene susținute la finalul fiecăreia dintre cele două etape ale formării profesionale — auditor de justiție și judecător/procuror stagiar. În cazul acestora, este prevăzută o perioadă de 3 ani de formare profesională, până la momentul ocupării unui post de judecător/procuror definitiv. Pentru persoanele prevăzute de art. 33 alin. (1), această condiție a formării și dobândirii aptitudinilor profesionale este asimilată unei vechimi în specialitate juridică de cel puțin 5 ani. După promovarea fie a examenului de capacitate, fie a concursului pe post, toți magistrații sunt numiți în funcție prin decret al Președintelui României, bucurându-se de același statut unic, reglementat de Legea nr. 303/2004.

Dispozițiile art. 33 alin. (14) din legea examinată instituie, într-adevăr, o diferență de tratament juridic în privința persoanelor absolvente al Institutului Național al Magistraturii și celor care au devenit magistrați în condițiile art. 33 alin. (1), adică prin promovarea concursului organizat pe post, cu îndeplinirea condițiilor generale prevăzute de art. 14 alin. (1) și a condiției speciale de vechime în specialitate. Acestor din urmă magistrați le este interzisă detașarea, delegarea, transferul sau promovarea la alte instanțe sau parchete timp de 3 ani de la numirea în funcție.

Curtea constată că dispozițiile de lege criticate respectă exigențele principiilor egalității și nediscriminării, invocate de autorul excepției.

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, „principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice”. De asemenea, art. 16 din Constituție „vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui.” (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002). Curtea a mai statuat că „principiul egalității în drepturi nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite” (Decizia nr. 139 din 19 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 20 ianuarie 1997).

Prin urmare, egalitatea impune ca, la situații identice, tratamentul juridic să fie identic, așa cum și la situații distincte este just ca tratamentul juridic să fie deosebit. Pentru a nu lăsa loc arbitrarului, calificarea unei situații ca fiind diferită de o alta

aparent identică trebuie să respecte criteriul obiectivității, iar tratamentul juridic diferit trebuie, la rândul său, să îndeplinească criteriul rezonabilității.

Curtea urmează să analizeze respectarea celor două condiții în situația reglementată de dispozițiile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004.

Astfel, sub aspectul diferenței obiective, Curtea constată că aceasta se identifică cu împrejurările în care este organizat concursul în urma promovării căruia persoanele menționate la art. 33 alin. (1) din lege au dobândit calitatea de judecător sau procuror. Potrivit art. 33 alin. (2), acest concurs este organizat pentru ocuparea unui post vacant de la judecătorii și parchete de pe lângă acestea. Așadar, acest post vacant este individualizat prin indicarea judecătoriei sau parchetului respectiv, constituindu-se într-un element obiectiv, de caracterizare a postului respectiv și într-o condiție concretă și predeterminată de participare la acel concurs. Înscrierea la concurs echivalează cu exercitarea alegerii libere a profesiei, inclusiv a locului de muncă, persoana interesată fiind implicat de acord cu această condiție și cu faptul că urmează să se supună prevederilor Legii nr. 303/2004, asumându-și toate obligațiile ce decurg din acest statut, nu doar drepturile. Elementul obiectiv al situației constând în admiterea în magistratură prin ocuparea unui post vacant la judecătorii sau parchete de pe lângă acestea îl reprezintă, prin urmare, tocmai înscrierea la un concurs organizat special pentru ocuparea aceluși post vacant, din sistemul judiciar, în cadrul unei anumite judecătorii sau parchet de pe lângă aceasta, și nu a altei instanțe sau a altui parchet.

Potrivit preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007, rațiunea pentru care legiuitorul a gândit o asemenea modalitate de acces în magistratură constă tocmai în acoperirea numărului mare de posturi vacante temporar la instanțe și parchete, fiind necesară crearea unui fond de rezervă cu posturi bugetate de judecător și procuror. În considerarea acestui obiectiv, este pe deplin justificată încercarea de contracarare a fenomenului migraționist al magistraților și impunerea, în acest scop, a unei anumite perioade de timp în care magistratul să-și exercite în concret funcția pentru care a concurat, iar statul, în calitate de administrator al sistemului judiciar și de gestionar al resurselor umane încadrate în acest sistem, în vederea bunei funcționări a justiției, în general, să aibă siguranța ocupării aceluși post, până atunci vacant. Modificarea perioadei de interdicție a dreptului de transfer, delegare, detașare sau promovare la alte instanțe sau parchete, de la 1 an la 3 ani, reprezintă opțiunea legiuitorului, orientată în funcție de necesitatea reală de acoperire a numărului de posturi vacante existent în continuare la nivelul judecătoriilor și parchetelor de pe lângă acestea, pe fondul solicitărilor și aprobărilor cererilor de transfer, detașare etc. a persoanelor admise în magistratură în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004. În lipsa unei asemenea interdicții, s-ar fi creat posibilitatea eludării scopului și finalității pentru care a fost gândită această modalitate de acces în magistratură, și anume o cât mai bună funcționare a sistemului judiciar și administrare a justiției.

Sub aspectul rezonabilității și al proporționalității tratamentul juridic instituit, diferit de cel corespunzător magistraților absolvenți ai Institutului Național al Magistraturii, Curtea constată că acesta trebuie raportat, pe de o parte, la durata interdicției de delegare, detașare, transfer și promovare la alte instanțe sau parchete și, pe de altă parte, la consecințele acestei interdicții asupra persoanelor vizate.

În redactarea inițială a textului, conferită prin art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2007, art. 33 alin. (14) institua această interdicție timp de 1 an, iar în prezent, ca urmare a modificărilor introduse prin art. 1 pct. 4 din Legea nr. 97/2008, aceasta este de 3 ani.

Curtea constată că interdicția reglementată de art. 33 alin. (14) are un caracter temporar, fără a se întinde, totodată, pe o perioadă foarte mare de timp. Pe de altă parte, trebuie avut în vedere faptul că și absolvenților Institutului Național al Magistraturii li se impune executarea unui stagiu de 1 an, iar după promovarea examenului de capacitate, vor ocupa posturile vacante de la judecătorii și parchete de pe lângă acestea, fiind obligați să exercite funcția de procuror sau judecător timp de 6 ani, sub sancțiunea restituirii bursei de auditor de justiție și a cheltuielilor de școlarizare efectuate pentru formarea sa profesională.

În ceea ce privește consecințele prin care această interdicție afectează persoanele vizate, Curtea reține că autorul excepției le raportează la aspecte privind viața de familie, arătând că este obligat a-și desfășura activitatea departe de domiciliu și familia sa.

Curtea constată că asemenea critici nu pot fi, însă, reținute. Așa cum s-a arătat mai sus, individualizarea instanței sau parchetului unde se organizează concurs pentru ocuparea postului vacant de judecător sau procuror se constituie într-o condiție predeterminată a aceluși post și cunoscută în prealabil, iar înscrierea la concurs semnifică acordul față de această condiție. În plus, magistratul numit în funcție în condițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 nu poate invoca dezacordul său față de această interdicție ulterior ocupării postului, deoarece se prezumă în mod justificat că a cunoscut, cel puțin de la momentul înscrierii la concurs, prevederile Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și și-a asumat toate consecințele ce decurg din acestea, ceea ce implică și adaptarea vieții sale private și de familie la noul statut profesional.

În concluzie, Curtea constată că, în situația examinată, diferența de tratament juridic reglementată de art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 nu se constituie într-o stare de discriminare, contrară prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului sau celor ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece tratamentul juridic diferit este corespunzător unor situații diferite, fiind justificat sub aspectul obiectivității și al rezonabilității.

În final, Curtea constată că nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 53 din Constituție, invocat prin raportare la prevederile art. 32 alin. (1) din Legea fundamentală. Potrivit acestor din urmă norme constituționale, dreptul la învățătură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instrucție și de perfecționare. Dreptul la promovare, la care face referire autorul excepției, nu poate fi o componentă a dreptului fundamental la învățătură, iar dreptul la dezvoltare profesională și perfecționare se poate concretiza, în cazul său, în alte forme specifice, care nu implică promovarea la o altă instanță sau transferul la altă instituție. Prin urmare, nu se poate pretinde restrângerea exercițiului vreunui drept sau al unei libertăți fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și ale art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Constantin Tăutu în Dosarul nr. 622/1/2012 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 ianuarie 2013.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 32

din 5 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, precum și a legii în ansamblul său

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Maria Otilia Grigoraș, prin Sindicatul Învățământului Preuniversitar Botoșani, în Dosarul nr. 7.001/40/2011 al Curții de Apel Suceava — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.159D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menținerea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,
având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 7.001/40/2011, **Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar**, excepție ridicată de Maria Otilia Grigoraș, prin Sindicatul Învățământului Preuniversitar Botoșani, într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă cererea acesteia privind plata diferenței dintre salariul cuvenit conform contractului individual de muncă și cel efectiv încasat ca urmare a intrării în vigoare a legii criticate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Legea nr. 118/2010 contravine prevederilor constituționale ale art. 147 alin. (2) datorită modului de elaborare și promulgare a acesteia.

În esență, susține că, după pronunțarea Deciziei nr. 874 din 25 iunie 2010 de către Curtea Constituțională, proiectul de lege privind diminuarea drepturilor salariale ale bugetarilor a fost retrimis Parlamentului pentru punerea de acord cu decizia Curții. Actul normativ a fost adoptat de către Parlament în ședința comună din data de 29 iunie 2010, iar legea a fost promulgată în aceeași zi în care a fost adoptată. Or, legea putea fi promulgată de Președintele României doar după expirarea celor două zile stabilite de prevederile art. 15 din Legea nr. 47/1992, în măsura în care nu a fost invocată o obiecție de neconstituționalitate. Odată publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, aceasta produce efecte *erga omnes*, astfel încât nimeni nu poate refuza aplicarea legii pe motiv că nu au fost îndeplinite cerințele pentru adoptarea sa sau pentru că ar fi în contradicție cu prevederile Constituției. Prin urmare, legea criticată încalcă prevederile art. 147 alin. (2) din Constituție,

art. 15 din Legea nr. 47/1992 și art. 133 alin. (3)—(5) din Regulamentul Camerei Deputaților.

În ceea ce privește întinderea în timp a efectelor Legii nr. 118/2010, arată că Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice folosește ca referință pentru calcularea drepturilor salariale salariul brut pentru luna octombrie 2010, adică salariul afectat de Legea nr. 118/2010, lege ce trebuia să își producă efectele pentru o perioadă foarte bine limitată în timp, astfel cum se prevede în art. 16 alin. (1) din aceasta. Astfel, autorul consideră că Legea nr. 118/2010 este neconstituțională, deoarece perpetuează și permanentizează măsurile de austeritate care aduc atingere substanței dreptului de proprietate denumit salariu și încalcă prevederile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și pe cele ale art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă consideră că Legea nr. 118/2010 nu încalcă dispozițiile constituționale indicate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului comunică faptul că își menține punctul de vedere exprimat anterior în Dosarul Curții Constituționale nr. 133D/2012 în sensul constituționalității dispozițiilor Legii nr. 118/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile Legii nr. 118/2010. În realitate, având în vedere motivarea autorului excepției, Curtea constată că obiect al excepției îl reprezintă dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, precum și a legii în ansamblul său. Textul de lege punctual criticat are următorul cuprins: „(1) *Cuantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legii criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 146 privind atribuțiile Curții Constituționale și ale art. 147 alin. (2) privind deciziile Curții Constituționale. De asemenea, în susținerea excepției este invocat și art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 17 privind proprietatea din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 referitor la controlul constituționalității legilor înainte de promulgare din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, precum și art. 133 alin. (3)—(5) referitor la exercitarea dreptului de sesizare a Curții Constituționale din Regulamentul Camerei Deputaților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prevederile legale criticate, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 118/2010, au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2010. Cu toate acestea, dispozițiile Legii nr. 118/2010 continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, în lumina jurisprudenței sale recente, și anume Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza constituționalitatea Legii nr. 118/2010 în ansamblul său, precum și ale art. 1 alin. (1) în special.

II. Legea nr. 118/2010 a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici de neconstituționalitate extrinseci similare cu cele invocate în prezenta cauză, în acest sens reținându-se, spre exemplu, Decizia nr. 443 din 3 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2012, Decizia nr. 365 din 24 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 15 mai 2012, și Decizia nr. 1.423 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 14 decembrie 2011.

Curtea a reținut, de principiu, că încălcarea termenului prevăzut pentru exercitarea dreptului de sesizare a Curții Constituționale nu se poate converti într-un motiv de neconstituționalitate a legii, de vreme ce, din punct de vedere extrinsec, legea a fost adoptată de către Parlament cu respectarea tuturor exigențelor de ordin constituțional. Promulgarea este un act ulterior adoptării legii și exterior voinței emitentului actului, astfel încât eventualele probleme de constituționalitate în legătură cu acesta nu afectează constituționalitatea extrinsecă a legii.

Referitor la criticile de neconstituționalitate privind încălcarea art. 146 și art. 147 alin. (2) din Constituție din perspectiva nerespectării termenului acordat pentru sesizarea Curții Constituționale asupra neconstituționalității unei legi înainte de promulgare, Curtea a constatat — prin aceeași Decizie nr. 365 din 24 aprilie 2012 — că niciunul dintre cele două texte fundamentale nu conține o referire expresă la acest termen. Pentru situația în care o lege a fost trimisă spre reexaminare, Constituția prevede, la art. 77 alin. (3), termenul de 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare în care Președintele este obligat să o promulge. Pentru celelalte cazuri, deci și pentru situația în care legea nu a făcut obiectul controlului de constituționalitate *a priori*, promulgarea legii se face în termen de cel mult 20 de zile de la primire, potrivit alin. (1) al aceluiași articol. Termenele specifice procedurii premergătoare trimiterii legii spre promulgare sunt reglementate prin Legea nr. 47/1992, care stabilește, prin dispozițiile art. 15 alin. (2), că, în vederea

exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale, cu 5 zile înainte de a fi trimisă spre promulgare, legea se comunică Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și Avocatului Poporului și se depune la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului. Potrivit aceleiași norme, în cazul în care legea a fost adoptată cu procedură de urgență, termenul este de două zile. Aceeași soluție juridică se regăsește și la art. 133 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților. Prin Decizia nr. 1.423 din 20 octombrie 2011, Curtea a reținut că natura juridică a acestui termen este una de protecție a titularilor dreptului de sesizare a Curții Constituționale, spre a se evita promulgarea intempestivă a legii și eludarea, în acest fel, a controlului de constituționalitate *a priori*. Totodată, pentru a întări finalitatea urmărită prin instituirea acestui termen, Curtea, prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010, a stabilit că, în măsura în care titularii dreptului de sesizare și-au exercitat acest drept în interiorul termenului respectiv, controlul de constituționalitate *a priori* va fi exercitat chiar dacă decretul de promulgare a fost emis înainte ca aceștia să își fi exercitat dreptul prevăzut de art. 146 lit. a) din Constituție.

III. Referitor la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea constată că soluția legislativă criticată a mai fost supusă controlului de neconstituționalitate, prin raportare la motive similare de neconcordanță cu Legea fundamentală.

Curtea a constatat că, în sensul jurisprudenței sale, spre exemplu Decizia nr. 939 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 16 septembrie 2011, salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile.

Totodată, Curtea Constituțională în Decizia nr. 493 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 28 iunie 2012, a arătat că în acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, prin Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe nr. 44.232/11

și nr. 44.605/11 — *Felicia Mihăieș și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu conferă un drept de a primi un salariu într-un anumit quantum (paragraful 14), revenind statului să stabilească, de o manieră discreționară, ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat, acesta putând dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de beneficii prin modificări legislative corespunzătoare (paragraful 15).

Astfel, prin Decizia nr. 491 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 25 iunie 2012, Curtea, reiterând cele statuate prin deciziile nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, a reținut, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura temporară de diminuare a quantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluțiile, cât și considerentele cuprinse în deciziile precizate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În final, Curtea observă că, potrivit art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 725 din 25 octombrie 2012, quantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice a revenit la nivelul din luna iunie 2010.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, precum și a legii în ansamblul său, excepție ridicată de Maria Otilia Grigoraș, prin Sindicatul Învățământului Preuniversitar Botoșani, în Dosarul nr. 7.001/40/2011 al Curții de Apel Suceava — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 5 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN

pentru modificarea Regulamentului de punere în aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 210/2001

Având în vedere Ordinul ministrului justiției nr. 210/2001 pentru aprobarea Regulamentului de punere în aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul dispozițiilor art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. I. — Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 210/2001, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 6 februarie 2001, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Ministrul justiției stabilește și actualizează numărul executorilor judecătorești, de regulă în primul trimestru al fiecărui an, cu consultarea Consiliului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, în funcție de cerințele locale determinate de întinderea teritoriului, de volumul de activitate și de numărul locuitorilor. Stabilirea numărului de executori judecătorești se face astfel încât la 15.000 de locuitori să revină cel puțin un post de executor judecătorec. Numărul posturilor executorilor judecătorești din circumscripția unei judecătării nu va fi mai mic de 3. Ordinul de actualizare va cuprinde, pe circumscripția fiecărei judecătării:

- a) numărul executorilor judecătorești în funcție;
- b) numărul executorilor judecătorești stagiați în funcție;
- c) numărul posturilor vacante pentru examenul de definitivat;
- d) numărul posturilor vacante pentru schimbări de sediu;

e) numărul posturilor vacante pentru persoanele care au exercitat timp de 3 ani o funcție de specialitate juridică și au promovat concursul sau examenul de admitere în profesie și pentru persoanele care au exercitat timp de 5 ani funcția de judecător, procuror sau avocat;

f) numărul posturilor vacante pentru executorii judecătorești stagiați.

(2) Posturile vacante pentru examenul de definitivat prevăzute la alin. (1) lit. c) se stabilesc, în mod corespunzător, în circumscripțiile judecătoriilor unde executorii judecătorești stagiați și-au efectuat perioada de stagiu. Consiliul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești va transmite Ministerului

Justiției necesarul de posturi vacante pentru persoanele care vor susține examenul de definitivat, pentru a fi avut în vedere la actualizarea numărului executorilor judecătorești.”

2. Articolul 45 va avea următorul cuprins:

„Art. 45. — Pe locurile vacante prevăzute de art. 5 alin. (1) lit. e), Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, sub coordonarea și controlul Ministerului Justiției, organizează concursul sau examenul de admitere în profesia de executor judecătorec pentru persoanele care au exercitat timp de 3 ani funcții de specialitate juridică.”

3. La articolul 46¹, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 46¹. — (1) Pentru ocuparea posturilor rămase vacante după numirea în funcția de executor judecătorec a persoanelor care au promovat concursul sau examenul de admitere în profesie pentru persoanele care au exercitat timp de 3 ani o funcție de specialitate juridică, pot formula cerere persoanele prevăzute la art. 15 lit. g) teza finală din lege.”

4. La articolul 46², alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 46². — (1) Cererea se depune la Camera executorilor judecătorești în a cărei circumscripție se află localitatea în care domiciliază candidatul, în termen de 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, a listei posturilor vacante. Lista se afișează la sediul camerelor, la loc vizibil și accesibil publicului, și se publică pe paginile de internet ale Ministerului Justiției și Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești.”

5. La articolul 79, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 79. — (1) Schimbarea sediului biroului executorului judecătorec dintr-o circumscripție în alta se face, la cerere, pe locurile vacante prevăzute la art. 5 alin. (1) lit. d).”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul justiției,
Mona-Maria Pivniceru

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei civile nr. 105A din 3 iulie 2012 a Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze de proprietate intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale privind modificarea în parte a Hotărârii arbitrale nr. 1 din 9 februarie 2012, având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind lista aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată și cuantumul acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 27 februarie 2012, în baza Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 14/2012

Având în vedere dispozițiile art. 131² alin. (9) și art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 6 alin. (1) și art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite următoarea decizie:

Articol unic. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia civilă nr. 105A din 3 iulie 2012 a Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze de proprietate intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie, privind modificarea în parte a Hotărârii arbitrale nr. 1 din 9 februarie

2012, având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind lista aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată și cuantumul acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 27 februarie 2012, în baza Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 14/2012.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Adriana Donțu

București, 6 martie 2013.
Nr. 24.

ANEXĂ

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE
PRIVIND PROPRIETATEA INTELECTUALĂ, CONFLICTE DE MUNCĂ
ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

DECIZIA CIVILĂ Nr. 105A
Ședința publică din data de 3 iulie 2012

DOSAR NR. 2.029/2/2012

Curtea constituită din:

Președinte — Melania Stanciu
Judecător — Bianca Antoaneta Scrob
Grefier — Mihaela Lăcătușu

Pe rol se află judecarea cererilor de apel formulate de apelanta KONICA MINOLTA BUSINESS SOLUTIONS — S.R.L., de apelanta Societatea Autorilor și Editorilor Români de Opere Științifice (PERGAM) și de apelanta Asociația Producătorilor și Distribuitorilor de Echipamente de Tehnologia Informației și Comunicațiilor (APDETIC) împotriva Hotărârii arbitrale nr. 1 din 9 februarie 2012, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român al Drepturilor de Autor în

Dosarul nr. 2/2012, și a cererii de apel formulată de apelanta Asociația Producătorilor și Distribuitorilor de Echipamente de Tehnologia Informației și Comunicațiilor (APDETIC) împotriva încheierii din 24 ianuarie 2012, în contradictoriu cu intimații COPYRO — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor, VISARTA, S.C. XEROX ROMÂNIA ECHIPAMENTE ȘI SERVICII — S.A. (XEROX), S.C. EUROCOM — S.A.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 19 iunie 2012 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta decizie, când Curtea, pentru a da posibilitatea depunerii de note scrise, a amânat pronunțarea la data de 26 iunie 2012 și, având nevoie de timp

pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 3 iulie 2012, când, în aceeași compunere, a dat următoarea decizie:

CURTEA,

Prin Hotărârea arbitrală nr. 1 din 9 februarie 2012 a fost stabilită forma finală a Metodologiei privind lista aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată și cuantumul acesteia, având următorul conținut:

„METODOLOGIE

privind lista aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată și cuantumul acesteia

Art. 1. — În conformitate cu dispozițiile Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, prezenta metodologie reglementează obligația de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată pentru aparate ce permit reproducerea operelor de pe hârtie, precum și cuantumul acesteia.

Art. 2. — Remunerația compensatorie este datorată și se plătește de către persoanele care dispun de aparate, de echipamente, dispozitive sau de suporturi de reproducere de pe hârtie organismului de gestiune colectivă desemnat de ORDA unic colector.

Art. 3. — Lista aparatelor, echipamentelor, dispozitivelor sau suporturilor de reproducere ce permit reproducerea operelor de pe hârtie pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată, precum și cuantumul acesteia este:

Nr. crt.	Aparat	Remunerație %
1.	Fotocopiatoare	0,5%
2.	Imprimante	0,5%
3.	Scanere	0,5%
4.	Aparate multifuncționale cu/fără funcție de fotocopiare	0,5%

Art. 4. — Baza de calcul pentru remunerația compensatorie pentru copia privată se calculează astfel:

— la valoarea în lei în vamă pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere importate, conform declarației vamale de import (D.V.I.) și facturii externe de import;

— la valoarea facturii externe/declarației de achiziție intracomunitară pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere introduse în spațiul comercial al României din Comunitatea Europeană;

— la valoarea facturată fără T.V.A., cu ocazia punerii în circulație a aparatelor, echipamentelor, dispozitivelor sau suporturilor de reproducere de către fabricanți.

Art. 5. — Plata remunerației compensatorii pentru copia privată se va face până în ultima zi lucrătoare a fiecărei luni următoare celei pentru care este datorată, pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere ce permit reproducerea operelor de pe hârtie, indiferent care ar fi titlul dobândirii.

Art. 6. — În caz de întârzieri la plata remunerației, importatorii și fabricanții datorează penalități la nivel de 0,1%/zi de întârziere, aplicate la suma restantă.

Art. 7. — Importatorii și fabricanții de aparate ce permit reproducerea operelor de pe hârtie sunt obligați ca, până la data de 20 a fiecărei luni pentru luna precedentă, să comunice organismului de gestiune colectivă desemnat unic colector un raport confidențial privind:

— valoarea în lei în vamă pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere importate, conform declarației vamale de import (D.V.I.) și facturii externe de import;

— valoarea facturii externe/declarației de achiziție intracomunitară pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere introduse în spațiul comercial al României din Comunitatea Europeană;

— valoarea facturată fără T.V.A., cu ocazia punerii în circulație a aparatelor, echipamentelor, dispozitivelor sau suporturilor de reproducere de către fabricanți.

Este interzisă publicarea, distribuirea, reproducerea sau folosirea rapoartelor în alte scopuri decât cele pentru care au fost create.

Art. 8. — Neprezentarea documentației prevăzute la art. 7 conferă dreptul organismului de gestiune colectivă a drepturilor de autor la plata unor penalități echivalente cu remunerația compensatorie pentru copia privată din luna anterioară. Dacă persoanele care dispun de aparate, de echipamente, dispozitive sau de suporturi de reproducere de pe hârtie nu au plătit nicio remunerație compensatorie pentru copie privată la data la care trebuie să prezinte raportul și refuză ori neglijează această obligație, organismului de gestiune colectivă îi este recunoscută calea dreptului la acțiune în vederea stabilirii întinderii daunelor astfel produse și realizarea dreptului.

Art. 9. — Remunerațiile nu conțin taxa pe valoarea adăugată.

Art. 10. — Prezenta metodologie intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, în conformitate cu dispozițiile art. 131² alin. (8) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare. Compensează în totalitate cheltuielile de arbitraj.”

Pentru a hotărî astfel, completul de arbitraj a reținut următoarele:

„Excepțiile și cererile invocate de către părți au fost soluționate de completul arbitral prin încheierile premergătoare, cu caracter interlocutoriu.

Completul arbitral reține incidența dispozițiilor art. 1.270 din noul Cod civil cu privire la acceptarea de către Konica Minolta a listei propuse de COPYRO, VISARTA și PERGAM pentru aparatele pentru care se datorează remunerație compensatorie — copiator, imprimantă, scaner și aparat multifuncțional, cu sau fără funcție de copiere.

Analizând apărările și propunerile formulate de COPYRO și VISARTA în raport cu cererea privind includerea aparatelor provenite prin achiziție comunitară pentru care se datorează remunerație compensatorie pentru copia privată urmează a o admite ca fondată și, în mod simetric, în procedura arbitrală, va respinge apărările PERGAM, Konica Minolta Business Solutions România — S.R.L., APDETIC, S.C. Xerox România Echipamente și Servicii S.A. și S.C. Eurocom — S.A. ca nefondate, pentru următoarele motive:

Remunerația datorată pentru copia privată pentru echipamentele provenite prin achiziția intracomunitară a echipamentelor completul arbitral reține că remunerația este datorată pentru echipamentele dobândite de către debitorii obligației de remunerare pentru copia privată chiar prin achiziție intracomunitară.

Motivele avute în vedere de către complet pentru întemeierea acestui punct de vedere sunt următoarele:

Un prim motiv îl constituie dispozițiile art. 101 din Codul vamal al României «Punerea în liberă circulație atrage aplicarea măsurilor de politică comercială și îndeplinirea formalităților vamale prevăzute pentru importul mărfurilor, precum și încasarea oricăror drepturi legale datorate».

Importul mărfurilor sau achiziția intracomunitară sunt, pe de altă parte, una și aceeași instituție vamală/fiscală, termenii legii stabilind însă un regim derogatoriu pentru mărfurile provenite din țări aflate în interiorul granițelor Uniunii Europene. Această concluzie se extrage observând că mărfurile provenind din achiziție intracomunitară traversează granițe aparținând unor state suverane.

Un al doilea motiv îl constituie regulile constituționale și legale privind aplicarea legii. Astfel, completul arbitral reține că, potrivit dispozițiilor generale ale Legii nr. 24/2000 privind Normele de tehnică legislativă, normele vamale, fiscale ori procesual-fiscale își limitează efectele la raporturile juridice pentru reglementarea cărora au fost edictate.

Normele ce reglementează anumite raporturi juridice nu își pot întinde efectele asupra unor raporturi juridice reglementate prin alte acte normative decât în măsura în care legiuitorul a înțeles să insereze dispoziții speciale și derogatorii în acest sens. Așa cum se stipulează prin art. 14 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 (unicitatea reglementării în materie): «Un act normativ poate cuprinde reglementări și din alte materii conexe numai în măsura în care sunt indispensabile realizării scopului urmărit prin acest act.» În același sens indicăm și dispozițiile art. 15 din Legea nr. 24/2000 (reglementări speciale și derogatorii), precum și art. 16 din același act normativ (evitarea paralelismelor).

În speță, în aplicarea art. 14 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 raportată la dispozițiile Codului vamal, Codului fiscal și Codului de procedură fiscală trebuia ca legiuitorul să cuprindă reglementări din materia conexă (dacă o aprecia drept conexă) a drepturilor de autor și numai dacă aceste dispoziții erau indispensabile scopului urmărit. Mai precis, dacă legiuitorul aprecia că dobânditorii echipamentelor pentru care se datorează remunerație compensatorie pentru copia privată sunt scutiți de la plata remunerației în situația în care echipamentele provin prin achiziție intracomunitară trebuia să dispună în mod explicit acest lucru în reglementările financiar-fiscale, în sensul că orice scutire sau exonerare de la plata unei obligații care izvorăște din lege trebuie prevăzută expres.

Teza inversă este contrară normelor privind tehnica legislativă, dar și succesiunii în timp a normelor pozitive: dispozițiile art. 107 alin. 2 din Legea nr. 8/1996 sunt anterioare dispozițiilor vamale și financiar-fiscale cu privire la achizițiile intracomunitare. Astfel, dacă ultima modificare a Legii nr. 8/1996 a avut loc în anul 2006, instituția achiziției intracomunitare a intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2007.

Un al treilea motiv avut în vedere de către completul de arbitraj este în strânsă legătură cu normele privind tehnica legislativă evocate anterior: dacă dispozițiile cuprinse în Codul vamal, în Codul fiscal și în Codul de procedură fiscală și-ar întinde efectele asupra drepturilor de autor, atunci titularii drepturilor de autor ar deveni subiecți pasivi ai raporturilor juridice vamale și/sau financiar fiscale. Titularilor drepturilor la remunerație compensatorie pentru copia privată le-ar fi închisă calea realizării unei remunerații echitabile pentru ceea ce privește echipamentele provenite prin achiziție intracomunitară.

Un al patrulea motiv avut în vedere de către complet îl constituie pericolul intervertirii finalității urmărite de către legiuitor prin dispozițiile art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, din protejarea drepturilor autorilor la remunerație pentru copia privată indiferent de modul de proveniență a echipamentelor pentru care se datorează remunerația în lăsarea fără niciun fel de protecție prin lege a titularilor drepturilor de autor, contrar normelor europene care stipulează un nivel ridicat de protecție.

Astfel este de observat că sistemul evitării plății remunerațiilor compensatorii pentru copia privată este unul de tip recurent. Oricare dintre titularii obligațiilor de plată, în speță deținătorii de echipamente, pot folosi sistemul achizițiilor intracomunitare pentru a scoate de la plată toate echipamentele, rând pe rând, toate odată, pe cele pe care le dețin deja ori pe care urmează să le achiziționeze. Sistemul achizițiilor comunitare, dacă ar fi aplicat, ar prejudicia grav drepturile autorilor cărora li se datorează remunerație compensatorie, sistemul putând conduce chiar la golirea totală de conținut a dispozițiilor art. 107 alin. (2) al Legii nr. 8/1996.

Un al cincilea motiv îl constituie dreptul pozitiv european și practica judiciară europeană. În acest sens, completul arbitral

are în vedere pentru formarea convingerii dispozițiile Directivei 29/2001/EC, precum și Hotărârea Curții Europene de Justiție (Camera a 3-a) pronunțată la data de 21 octombrie 2010 în Cauza C-467/2008 având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare în Cauza *Padawan SL împotriva Sociedad General de Autores y Editores de Espana (SGAE)*, pe rolul Audiencia Provincial de Barcelona.

Potrivit dreptului pozitiv și practicii europene orice armonizare a dreptului de autor și a drepturilor conexe trebuie să aibă la bază un nivel ridicat de protecție. În cazul unor anumite excepții sau limitări titularii drepturilor trebuie să primească o compensație echitabilă pentru a fi despăgubiți corespunzător pentru utilizarea operelor lor sau a altor obiecte protejate.

Instituția «compensației echitabile» este, în opinia Curții Europene de Justiție, o noțiune autonomă a dreptului Uniunii și trebuie interpretată în mod uniform pe teritoriul acesteia din urmă.

Compensația echitabilă trebuie considerată drept contraprestația prejudiciului cauzat autorului care rezultă din reproducerea neautorizată a operei sale protejate pentru uz personal. Compensația echitabilă trebuie în mod obligatoriu să fie calculată pe criteriul prejudiciului cauzat autorilor operelor protejate.

În speță, prin excluderea echipamentelor provenite din achiziție intracomunitară pentru care se datorează remunerație compensatorie pentru copia privată s-ar crea un grav și injust dezechilibru între autorii operelor și utilizatori-deținători ai echipamentelor în sensul că autorii operelor ar fi în mod cert prejudiciați prin realizarea de copii private ale operelor lor, însă prejudiciul astfel creat nu ar mai putea fi reparat prin remunerația compensatorie.

În raport cu această situație și astfel cum se prevede la ultima teză a considerentului (35) al Directivei 29/2001/CE trebuie achitată «redevența pentru copia privată» nu de către persoanele private care efectuează copii ale operelor protejate, ci de către persoanele care dispun de echipamente, de aparate sau de suporturi de reproducere digitală și care, în acest temei, pun aceste echipamente, în drept sau în fapt, la dispoziția persoanelor private sau le furnizează acestora din urmă un serviciu de reproducere. În cadrul acestui sistem persoanele care dispun de aceste echipamente au obligația de a plăti redevența pentru copia privată.

Curtea Europeană de Justiție lămurește astfel exhaustiv atât sfera titularilor obligațiilor de plată, cât și temeiul obligațiilor lor.

Curtea Europeană de Justiție arată că titularii obligațiilor de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată sunt «persoanele care dispun de echipamente, aparate sau suporturi de reproducere digitală».

O altă distincție între persoanele care datorează remunerație compensatorie este contrară Directivei 29/2001/CE și practicii judiciare europene. Ori, potrivit dispozițiilor art. 11 și art. 148 alin. (2) din Constituția României, dispozițiile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.

Practica judiciară europeană își găsește o puternică susținere și în practica judiciară internă în domeniu. Astfel, în Dosarul nr. 49.813/3/2008 Tribunalul București a pronunțat Sentința civilă nr. 316, definitivă și irevocabilă, sentință care, în mod contrar Sentinței civile nr. 954 din 1 iulie 2010, pronunțată de Tribunalul București și depusă la dosarul cauzei în susținerea apărărilor Konica Minolta și APDETIC, arată că:

Prin cererea înregistrată pe rolul instanței de fond reclamanta Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (U.P.F.R.) a chemat în judecată pârâta S.C. CASSETARO VIDEO AUDIO DATA MEDIA — S.R.L., solicitând obligarea pârâtei la plata remunerației compensatorii pentru copia privată a operelor reproduce după înregistrări sonore sau audiovizuale pentru

aparatele și suporturile cuprinse în lista publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 17 iunie 2005 prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 107/2005.

În cadrul litigiului, prin întâmpinarea formulată, pârâta a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive susținând că nu mai importă suporturi și aparate pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată, ci desfășoară operațiuni de achiziții intracomunitare. Conform art. 130¹ din Codul fiscal, exclusiv de la furnizori situați în statele membre ale UE. În interpretarea pârâtei se susținea că după aderarea României la UE noțiunea de import nu mai există între statele membre, iar pârâta nu mai realizează importuri, ci achiziții intracomunitare, iar potrivit art. 107 alin. 2 din Legea nr. 8/1996 obligația de plată a remunerației compensatorii revine numai fabricanților și importatorilor. Tribunalul București a respins excepția ca neîntemeiată, invocând argumente de fond și de tehnică legislativă. În acest context, instanța de fond a apreciat că: «dispozițiile invocate de pârâtă, art. 130¹ și art. 131 din Codul fiscal reprezintă norme în materie fiscală (și, mai mult, în materie de taxă pe valoarea adăugată — titlul VI al Codului) și au fost edictate pentru stabilirea raporturilor fiscale între contribuabili și stat, și nu pentru realizarea drepturilor de proprietate intelectuală. Prin urmare, domeniul de aplicare al acestor dispoziții trebuie interpretat după regula potrivit căreia unde legea distinge și interpretul trebuie să o facă».

Instanța a mai apreciat că principiile comunității vamale și fiscale nu vin în contradicție cu protejarea drepturilor ce fac obiectul cauzei. De asemenea, s-a mai apreciat de către instanță că dispozițiile art. 107 din Legea nr. 8/1996 au fost modificate implicit potrivit art. 67 din Legea nr. 24/2000, text care stipulează că pentru norme contrare se poate prezuma că acestea au făcut obiectul modificării, completării ori abrogării implicite, astfel încât și acest complet de arbitraj consideră că prin dispozițiile Codului fiscal nu se poate aduce atingere realizării dreptului de proprietate intelectuală, drept garantat de Constituția României.

În ceea ce privește apărările PERGAM, Konica Minolta Business Solutions România — S.R.L., APDETIC, S.C. Xerox România Echipamente și Servicii — S.A., cu privire la limitele prevăzute de art. 107 din Legea nr. 8/1996, completul arbitral le găsește în parte întemeiate, în sensul că nu pot forma obiectul arbitrajului aspectele deja reglementate prin norma citată, însă, pe de altă parte, celelalte aspecte care nu au fost reglementate prin lege ori nu au fost interzise a fi reglementate pe calea unor metodologii și/sau arbitraje pot forma obiectul metodologiilor și, după caz, al arbitrajelor.

Apărarea formulată de către APDETIC și de către Konica Minolta, potrivit căreia «nu se justifică și nu se poate accepta impunerea unei obligații suplimentare de raportare pentru plătitorii de remunerație compensatorie pentru copia privată» completul de arbitraj urmează a o respinge atât ca nefondată, cât și ca neîntemeiată.

Este nefondată pentru că, în raport cu temeiurile de drept invocate în susținerea apărărilor (art. 130 lit. «h» din Legea nr. 8/1996) și cu interpretarea dată acestor dispoziții, faptul că plătitorii de remunerație compensatorie nu au calitatea *expressis verbis* de utilizatori nu îi exclude cu totul de obligații. Termenii art. 130 lit. «h» se referă atât la «utilizatori», cât și la «intermediarii acestora». Or, persoanele care dispun de echipamente, aparate sau suporturi de reproducere digitală sunt în mod indubitabil intermediari între autorii operelor și utilizatorii care își procură copii private ale operelor. De altfel, de aici izvorăște și statutul de plătitori ai remunerației compensatorii pentru copia privată pentru persoanele care dispun de echipamente aparate sau suporturi de reproducere digitală, din

calitatea lor de intermediari între autor și utilizator prin punerea la dispoziție a mijloacelor procurării copiei private.

Nu mai puțin, art. 131² alin. (6) din Legea nr. 8/1996 arată că «organismele de gestiune colectivă și, respectiv, utilizatorii sau alți plătitori (...)», legiuitorul arătând în mod expres ca subiecții pasivi în raporturile privind drepturile de autor sunt cuprinși într-o sferă extinsă, nu numai în categoria «utilizatorilor».

Nici apărarea APDETIC potrivit căreia hotărârea completului arbitral nu trebuie să depășească limitele prevăzute de art. 107 din Legea nr. 8/1996 și de principiul relativității efectelor hotărârii arbitrale (*res inter alios judicata, aliis neque nocere, neque prodesse potest*) nu este întemeiată.

Art. 131² pct. (8) din Legea nr. 8/1996 stipulează cu caracter imperativ și de ordine publică: «Metodologiile astfel publicate sunt opozabile tuturor utilizatorilor din domeniul pentru care s-a negociat și nu se pot acorda reduceri la plata remunerațiilor datorate, altele decât cele prevăzute în metodologiile publicate.»

Cererea formulată de către COPYRO și VISARTA referitor la prevederea în cuprinsul metodologiei a unei contravenții, practic dând conținutul contravenției prevăzute de art. 139² lit. «d» din Legea nr. 8/1996, completul arbitral o găsește ca nefondată și urmează a o respinge.

În adevăr, completul arbitral apreciază că apărările PERGAM, Konica Minolta Business Solutions România — S.R.L., APDETIC, S.C. Xerox România Echipamente și Servicii — S.R.L., potrivit cărora contravențiile nu pot fi stabilite decât printr-un subiect activ calificat de lege, sunt fondate. Potrivit dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul contravențiilor, sancțiunea contravențională și temeiurile acesteia nu pot fi stabilite decât prin lege, ordonanțe, hotărâri ale Guvernului sau prin hotărâri ale autorității administrației publice locale sau județene.

În cazul de față, contravenția este stabilită prin lege. O reiterare a acesteia prin hotărâre arbitrală constituie o încălcare a principiului separării puterilor în stat, o prevedere redundantă cu posibile consecințe privind dubla sancționare a contravenientului pentru o singură faptă contravențională și constituie, totodată, o trecere parțială a constatării și sancționării faptelor contravenționale în domeniul privat, la îndemâna unui particular devenit agent constator — persoană fizică sau juridică.

Cererea COPYRO și VISARTA privind introducerea în cuprinsul metodologiei a penalităților de întârziere pentru întârzieri la plata remunerației compensatorii pentru copia privată este întemeiată, iar completul arbitral urmează a o admite. Pe cale de consecință, apărările pârâtelor sunt neîntemeiate, iar trimiterea APDETIC la dispozițiile art. 1.523 și 1.535 ale noului Cod civil și la dispozițiile art. 107¹ din Legea nr. 8/1996 este nefondată.

Plecând de la dispozițiile speciale ale art. 107¹ din Legea nr. 8/1996 și de la explicațiile oferite de însăși pârâta APDETIC, rezultă că, după modificare, textul normativ citat nu a mai precizat posibilitatea inserării unor penalități de întârziere în cuprinsul unei metodologii, negociată ori arbitrată, însă, ceea ce este esențial în dezlegarea chestiunii, în noua redactare, art. 107¹ din Legea nr. 8/1996 nu interzice introducerea penalităților pentru plata cu întârziere a obligațiilor către titularii drepturilor de autor. Or, principiul în drept este acela potrivit căruia ceea ce nu este interzis explicit este permis implicit. În realitate, legiuitorul a înțeles să lase deplină libertate de negociere între titularii drepturilor de autor și titularii obligațiilor corelate, fără ca măcar să mai indice ori să sugereze posibilitatea stipulării unor penalități de întârziere în metodologii.

În ceea ce privește temeiurile din noul Cod civil indicate de către pârâta APDETIC (1.523 și 1.535) pentru a combate stipularea penalităților în cuprinsul metodologiei, acestea trebuie

interpretate sistematic cu dispozițiile prevăzute în cartea a V-a titlul al V-lea capitolul al IV-lea secțiunea a IV-a art. 1.538—1.543. Astfel, art. 1.523—1.535 reglementează situația daunelor-interese. Art. 1.538—1.543 reglementează situația penalităților. Instituțiile juridice sunt diferite. Ele sunt diferite prin diferența specifică, chiar dacă genul proxim este, așa cum îl arată expresia, comun. De aceea și legiuitorul a reglementat în mod diferit cele două instituții. Penalitățile constituie echivalentul daunelor-interese, anticipat de părți la momentul inițierii actului. Daunele-interese constituie despăgubirile stabilite ulterior apariției daunelor pentru obligații neexecutate, executate necorespunzător sau cu întârziere.

Mai mult, observăm o înăsprire a condițiilor în raport cu debitorii obligați la penalități, în sensul că legiuitorul a înțeles să reglementeze în mod expres prezumția existenței prejudiciului, creditorul putând cere executarea clauzei penale fără a fi ținut să dovedească vreun prejudiciu.

Completul arbitral apreciază drept neîntemeiate apărările părților potrivit cărora nu pot fi definite prin metodologie ori prin hotărâre arbitrală instituții juridice cuprinse ori definite deja în actele normative care le cuprind.

În raport cu expozitivul prezentei hotărâri arbitrale, completul resistemizează metodologia propusă de către COPYRO și VISARTA.

În ceea ce privește cheltuielile de arbitraj, completul arbitral le va compensa în totalitate pentru următoarele motive:

Potrivit dispozițiilor art. 131² alin. (6) din Legea nr. 8/1996, cele două părți aflate în arbitraj contribuie în mod egal la plata onorariului.

Din interpretarea sistematică a art. 131² alin. (6) din Legea nr. 8/1996 cu alineatele anterioare și ulterioare alin. (6) rezultă că cadrul reglementărilor este stipulat pentru inițierea arbitrajului. Așa este și logic și teleologic. După inițierea arbitrajului, completul arbitral are autoritate deplină în soluționarea tuturor chestiunilor cu care a fost investit, inclusiv cu administrarea cererilor părților privind cheltuielile de judecată.

Așa stând lucrurile, văzând și dispozițiile art. 138⁷ din Legea nr. 8/1996, teza finală, potrivit cărora dispozițiile procedurale prevăzute în lege se completează cu cele de drept comun, observând că nu există dispoziții speciale care să își extindă reglementările în materia cheltuielilor de arbitraj și după termenul constituirii completului arbitral, acesta din urmă (completul de arbitraj) constată incidența prevederilor art. 359, 359¹ și următoarelor din Codul de procedură civilă.

Astfel, în lipsa de stipulație contrară, cheltuielile arbitrale se suportă de partea care a pierdut litigiul, integral dacă cererea de arbitraj este admisă în totalitate sau proporțional cu ceea ce s-a acordat, dacă cererea este admisă în parte (art. 359 alineatul final). Părțile pot fi obligate solidar la plata prin hotărârea arbitrală [art. 359¹ alin. (2)]. Tribunalul arbitral urmează să stabilească cuantumul onorariilor convenite arbitrilor, precum și modul de suportare de către părți [art. 359¹ alin. (3)].

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel Konica Minolta Business Solutions — S.R.L., Societatea Autorilor și Editorilor Români de Opere Științifice — PERGAM și Asociația Producătorilor și Distribuitorilor de Echipamente de Tehnologie Informației și Comunicațiilor (APDETIC).

Asociația Producătorilor și Distribuitorilor de Echipamente de Tehnologie Informației și Comunicațiilor (APDETIC) a formulat apel și împotriva încheierii premergătoare, cu caracter interlocutoriu, pronunțată de Completul arbitral în ședința din 24 ianuarie 2012 prin care a fost respinsă ca nefondată excepția inadmisibilității, iar cererea de suspendare a procedurii de arbitraj a fost respinsă ca nefondată.

Prin apelul formulat de Konica Minolta Business Solutions — S.R.L. („Konica Minolta”) s-a solicitat schimbarea în parte a hotărârii arbitrale atacate în sensul schimbării în parte a Metodologiei privind

lista aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copie privată și cuantumul acesteia („Metodologia”) după cum urmează:

a) modificarea art. 2 din Metodologie în sensul că remunerația compensatorie este datorată și se plătește de fabricanții și/sau importatorii de suporturi de aparate, de echipamente, dispozitive sau de suporturi de reproducere pe hârtie către organismul de gestiune colectivă desemnat de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor ca unic colector;

b) modificarea art. 4 pct. (2) din Metodologie prin înlăturarea obligației de a calcula remunerația compensatorie pentru copia privată în funcție de valoarea facturii externe/declarației de achiziție intracomunitară pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere introduse în spațiul comercial al României din Comunitatea Europeană;

c) înlăturării art. 6 și 8 din Metodologie privind obligația de plată a penalității de întârziere;

d) înlăturarea art. 7 din Metodologie cu privire la obligația de raportare.

Totodată, s-a solicitat obligarea intimaților la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea apelului formulat de Konica Minolta Business Solutions — S.R.L. („Konica Minolta”) s-au arătat următoarele:

„A. aspectele care pot face obiectul metodologiei

Potrivit dispozițiilor art. 107 alin. (4) din Legea nr. 8/1996, «lista suporturilor și a aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată, precum și cuantumul acestei remunerații se negociază din 3 în 3 ani, dacă una dintre părți o cere, în cadrul unor comisii».

Prin urmare, ceea ce poate face obiectul negocierii și, respectiv, al metodologiei stabilite prin hotărâre arbitrală, în caz de neajungere la un acord în procedurile de negociere, sunt două aspecte: lista de suporturi și aparate, precum și cuantumul remunerației, restul aspectelor putând face obiectul reglementării doar prin lege. În consecință, nu pot face obiectul metodologiei nici categoriile de titulari ai obligației de plată a remunerației compensatorii, nici penalitățile de întârziere și nici alte obligații, în afara celor expres și imperativ prevăzute de lege ca fiind obiect al metodologiilor.

Pentru aceste motive, apreciem că hotărârea arbitrală atacată urmează a fi modificată prin înlăturarea tuturor prevederilor din cuprinsul Metodologiei referitoare la plata remunerației compensatorii în cazul achizițiilor intracomunitare, plata penalităților de întârziere și obligația de raportare.

B. Achiziția intracomunitară de bunuri nu intră în sfera de aplicare a art. 107 din Legea nr. 8/1996. Completul arbitral a reținut în mod eronat

B.1. Dispoziții legale relevante

Potrivit art. 107 alin. (2), (4) și (6) din Legea nr. 8/1996: «(2) Remunerația compensatorie pentru copia privată se plătește de fabricanții și/sau importatorii de suporturi de aparate, prevăzute la art. 34 alin. (2), indiferent dacă procedeul folosit este unul analogic sau digital. [...] (4) Lista suporturilor și a aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată, precum și cuantumul acestei remunerații se negociază din 3 în 3 ani, dacă una dintre părți o cere, în cadrul unor comisii. [...] (6) Remunerațiile sunt procentuale și se calculează la valoarea în vamă, în cazul importatorilor, și, respectiv, la valoarea fără TVA, cu ocazia punerii în circulație a produselor de către producători, și se plătește în luna următoare importului sau datei de facturare». Potrivit art. 107 alin. (5) coroborat cu art. 131 alin. (2)—(4), aceste negocieri se finalizează cu elaborarea unei metodologii privind remunerația datorată pentru copia privată.

Potrivit art. 130¹ din Codul fiscal, «Se consideră achiziție intracomunitară de bunuri obținerea dreptului de a dispune, ca și un proprietar, de bunuri mobile corporale expediate sau

transportate la destinația indicată de cumpărător, de către furnizor, de către cumpărător sau de către altă persoană, în contul furnizorului sau al cumpărătorului, către un stat membru, altul decât cel de plecare a transportului sau de expediere a bunurilor.»

Conform art. 131 din Codul fiscal, «Importul de bunuri reprezintă: a) intrarea pe teritoriul Comunității de bunuri care nu se află în liberă circulație în înțelesul art. 24 din Tratatul de înființare a Comunității Europene; b) pe lângă operațiunile prevăzute la lit. a), intrarea în Comunitate a bunurilor care se află în liberă circulație, provenite dintr-un teritoriu terț, care face parte din teritoriul vamal al Comunității.»

B.2. Noțiunile de «import» și «achiziție intracomunitară de bunuri» nu reprezintă aceeași instituție fiscal-vamală.

Din analiza textelor art. 130¹ și art. 131 din Codul fiscal instanța va constata că este eronat argumentul reținut de completul arbitral pentru a extinde sfera de aplicare a art. 107 alin. (2) și la achiziția intracomunitară de bunuri în sensul existenței unei identități între noțiunile de «import» și «achiziție intracomunitară de bunuri».

Astfel, însăși reglementarea distinctă a celor două instituții demonstrează faptul că acestea nu sunt «una și aceeași instituție vamală/fiscală» și că diferențele între acestea nu ar fi decât «un regim derogatoriu pentru mărfurile provenite din țări aflate în interiorul granițelor Uniunii Europene». Potrivit normelor metodologice de aplicare a prevederilor Codului fiscal, achiziția intracomunitară de bunuri este instituția în oglindă a livrării intracomunitare de bunuri, destinată urmăririi traseului bunurilor pe teritoriul UE și percepției taxei pe valoare adăugată în cazul achiziției unor bunuri din alte state membre ale UE.

B.3. Noțiunile de «import» și «achiziție intracomunitară de bunuri» trebuie interpretate unitar, conform definiției acestora din Codul fiscal, și în materia drepturilor de autor.

Argumentul reținut de Corpul de arbitri conform căruia normele vamale, fiscale sau procesual-fiscale și-ar limita efectele la raporturile juridice pentru reglementarea cărora au fost edictate nu este întemeiat având în vedere următoarele:

a) în măsura în care legislația din materia drepturilor de autor nu definește noțiunea de import și pe cea de achiziție intracomunitară, atunci aceasta trebuie avută în vedere în înțelesul dat de legiuitor într-un alt act normativ care reglementează în mod expres conținutul noțiunilor de «import» și «achiziție intracomunitară de bunuri»;

b) singurul act normativ care definește cele două noțiuni este Codul fiscal, în art. 130 și 131 mai sus citate, acesta fiind sensul celor două noțiuni aplicat în orice alt raport juridic care le-ar implica; în măsura în care voința legiuitorului ar fi ca noțiunea de achiziție intracomunitară să poarte înțelesuri diferite în domenii diferite (în materie fiscal-vamală și în materia drepturilor de autor), atunci ar trebui să existe două reglementări distincte: una având caracter general și alta cu caracter special derogatoriu față de actul ce cuprinde reglementarea generală în materie, potrivit art. 15 din Legea nr. 24/2000. În acest caz, reglementarea este derogatorie dacă soluțiile legislative referitoare la o situație anume determinată cuprind norme diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie, aceasta din urmă păstrându-și caracterul său general obligatoriu pentru toate celelalte cazuri, însă în situația dedusă analizei nu regăsim două reglementări diferite, ci una singură în legislația fiscal-vamală, motiv pentru care nu se poate admite că brusc, atunci când se face aplicarea noțiunii de achiziție intracomunitară în materialul drepturilor de autor, acesta ar căpăta o altă semnificație, în lipsa unui text de lege care să instituie acest sens derogatoriu; această interpretare a dat-o și Oficiul Român pentru Drepturile de Autor în Adresa nr. 1.668/20.12.2010;

c) în plus, ar fi contrar principiului securității juridice, care include și cerințele de accesibilitate și previzibilitate a legii, pe

larg dezvoltat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, ca legislația să prevadă sensuri diferite pentru aceeași noțiune în funcție de domeniul în care se aplică, respectiv în legislația fiscală să rețină că importul și achiziția intracomunitară de bunuri sunt instituții diferite, fiecare având sfera sa de aplicare clar determinată, iar în legislația privind drepturile de autor să rețină că de fapt noțiunea de import ar acoperi și achiziția intracomunitară de bunuri;

d) nu există niciun argument în baza căruia în materia drepturilor de autor cele două noțiuni ar trebui să se confunde, cu atât mai mult cu cât includerea noțiunii de «achiziție intracomunitară» în sfera noțiunii de «import» nu s-a realizat pe cale legislativă, printr-o prevedere expresă a Legii nr. 8/1996, ci se dorește a fi realizată prin intermediul unei interpretări extensive a acesteia; în cadrul acestei interpretări corpul de arbitri care a pronunțat hotărârea a adăugat legii [art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996] pe cale pretoriană o situație pe care norma juridică nu o prevedea, erijându-se în mod nepermis în legiuitor pozitiv;

e) or, în ceea ce privește acest aspect Curtea Constituțională a reținut că o instanță poate interpreta o normă juridică, dar nu se poate substitui legiuitorului în crearea unei norme noi sau includerea în sfera de aplicare a unei norme a unei situații care în mod clar nu fusese vizată la momentul redactării și modificării normei, deoarece acest lucru ar conduce la o încălcare a principiului separației puterilor în stat;

f) împrejurarea că agenții economici care fac achiziții intracomunitare de bunuri nu fac obiectul Legii nr. 8/1996 este demonstrată și de faptul că însuși ORDA a înaintat încă din anul 2010 un proiect de lege pentru modificarea art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 în sensul includerii printre debitorii remunerației compensatorii și a agenților economici care fac achiziții intracomunitare de bunuri; proiectul acestei inițiative legislative a fost depus la dosarul de arbitraj de către PERGAM;

g) de asemenea, nu poate fi primită interpretarea în sensul că atunci când instanța (sau, în cazul concret, completul arbitral) complinește lacunele legislative «voluntare» sau *intra legem*, se poate presupune intenția legiuitorului de a conferi instanțelor un gen de «delegare de putere», deoarece «delegarea legislativă» nu poate fi prezumată, ea trebuie să fie expresă și riguros determinată. Or, nicio normă a dreptului nu acreditează ideea «delegării legislative» în favoarea corpului de arbitri, singura excepție constituind-o delegarea în favoarea Guvernului; așadar, extinderea sferei de aplicare a art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 asupra achizițiilor intracomunitare de bunuri se poate face numai pe cale legislativă, nu și prin interpretarea unei instanțe sau a unui complet de arbitri;

h) mai mult, interpretarea prea extensivă a art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 ar contraveni și principiului încrederii legitime a subiecților de drept în cadrul juridic aplicabil, dezvoltat în jurisprudența Curții de Justiție Europene («CJE»); acest principiu impune ca legislația să fie clară și predictibilă, unitară și coerentă; de asemenea, impune limitarea posibilităților de modificare a normelor juridice, stabilitatea regulilor instituite prin acestea și redactarea unor norme juridice clare, într-un limbaj juridic precis, concis, care să permită subiecților de drept să determine exact sfera de aplicare a textului legal și să își adapteze conduita în funcție de acesta; aceste principii își găsesc de altfel conceptualizare în legislația română în Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă (art. 7, 24 și 34);

i) este adevărat că o protecție eficientă a drepturilor de autor trebuie asigurată, în cazul de față prin perceperea unei remunerații compensatorii obligatorii, însă acest imperativ al protecției drepturilor de autor nu poate justifica demersul interpretativ asupra unui text legal clar, lipsit de echivoc, care determină precis situațiile cărora i se aplică și cu atât mai puțin o interpretare extensivă a unui text legal oricum clar, care să

ducă în cele din urmă la încălcarea unui principiu de ordine publică — cel al separației puterilor în stat;

j) faptul că Legea nr. 8/1996 este un act normativ anterior aderării României la spațiul UE nu conduce la ideea că după aderare noțiunea de import include și achiziția intracomunitară; astfel, de la momentul la care România a aderat la spațiul UE, legislația a suferit modificări așa încât dacă legiuitorul ar fi vrut să includă în mod expres achizițiile intracomunitare de bunuri printre operațiunile pentru care se datorează compensație remuneratorie ar fi făcut-o deja în cei 5 ani de când România a devenit stat membru al UE;

k) contrar opiniei completului arbitral că ar fi relevant faptul că ultima modificare a Legii nr. 8/1996 ar fi avut loc anterior aderării României la UE, arătăm că această modificare s-a făcut prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2005 (ulterior aprobată prin Legea nr. 329/2006) prin care s-a urmărit tocmai transpunerea în dreptul intern a acquis-ului comunitar privind respectarea dreptului de proprietate intelectuală; așadar, dacă legiuitorul ar fi dorit ca remunerația compensatorie să fie datorată și în cazul achiziției intracomunitare, atunci acesta ar fi prevăzut-o în mod expres, modificând textul art. 107 alin. (2);

l) în plus, instituirea obligației de plată a remunerației compensatorii obligatorii și de către agenții economici care fac achiziții intracomunitare de bunuri ar conduce la încălcarea principiului fundamental al libertății de circulație a mărfurilor, principiu ce a stat la baza creării UE și a teritoriului vamal unic, prin stabilirea unei taxe cu efect echivalent taxelor vamale și care este interzisă în legislația comunitară; potrivit jurisprudenței CJE, «orice sarcină pecuniară, chiar minimă, impusă unilateral asupra mărfurilor în temeiul faptului că trec frontiera, oricare ar fi denumirea și modul de aplicare ale acesteia, și care nu reprezintă o taxă vamală propriu-zisă constituie o taxă cu efect echivalent. În schimb, o sarcină pecuniară care rezultă dintr-un regim general de impozite interne aplicat în mod sistematic, potrivit aceluiași criterii obiective, unor categorii de produse indiferent de originea sau de destinația acestora intră în sfera de aplicare a articolului 90 CE», fiind astfel permisă; obligația pecuniară care ar fi impusă subscisei nu se circumscrie taxelor cu efect echivalent permise, ce intră în sfera art. 90 din Tratatul Comunităților Europene, deoarece ar fi o obligație impusă în mod unilateral de către legislația națională română pentru simplul motiv că acele aparate au trecut frontiera între două sau mai multe state membre; pe cale de consecință, extinderea sferei art. 107 alin. (2) și la achiziții intracomunitare de bunuri ar contraveni principiului libertății de circulație a mărfurilor.

B.4. Remunerația compensatorie obligatorie nu este o taxă fiscală, astfel că nu putea exista o scutire expresă de la plata acesteia.

Argumentul corpului de arbitri potrivit căruia dacă legiuitorul ar fi intenționat să excludă achizițiile intracomunitare de bunuri de la plata remunerației compensatorii obligatorii ar fi prevăzut o scutire expresă a acestora în legislația financiar-fiscală este eronat deoarece remunerația compensatorie nu poate fi calificată drept taxă sau impozit în sens fiscal, pentru a avea regimul acestora inclusiv în sensul de reglementare a scutirilor.

Legea nr. 8/1996 face parte din domeniul dreptului civil în care norma de drept trebuie interpretată potrivit principiului *in dubio, pro reo*. Așadar, dacă există dubii cu privire la interpretarea textului art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, atunci dubiile se interpretează în favoarea celui care se obligă. Prin urmare, interpretarea corectă a textului trebuie efectuată în favoarea, și nu în defavoarea Konica Minolta.

B.5. Interpretarea art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 în sensul că achiziția intracomunitară de bunuri nu este inclusă în sfera de aplicare a acestui articol nu lipsește de efect legea.

Este eronat și argumentul corpului de arbitri în sensul că, dacă art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 nu s-ar aplica

agenților economici care fac o achiziție intracomunitară, atunci această prevedere legală ar fi lipsită de efect.

În combaterea acestui argument arătăm că titularii dreptului de autor beneficiază în continuare de protecție în limitele stabilite de lege, deoarece remunerația compensatorie este datorată de fabricanți și importatori, care nu pot fi excluși din sfera de aplicare a art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996. Totuși, Metodologia nu poate adăuga la lege, ci trebuie doar să stabilească în concret condițiile în care drepturile patrimoniale ale autorilor reglementate de lege sunt aplicate. În consecință, Metodologia nu poate crea un drept suplimentar titularilor drepturilor de autor.

B.6. Dreptul pozitiv european nu se opune interpretării apelantei.

În primul rând, criticăm faptul că s-a reținut drept criteriu de stabilire a formei finale a Metodologiei așa-numitul drept pozitiv european, întrucât printre criteriile stabilite de legiuitor cu privire la stabilirea Metodologiei nu se numără dreptul pozitiv european, ci practica europeană privind rezultatele negocierilor dintre utilizatori și organismele de gestiune colectivă, potrivit art. 1311 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 8/1996.

În al doilea rând, dreptul pozitiv european nu se opune expres și direct interpretării subscisei cu privire la categoriile de debitori ai remunerației compensatorii. Dispozițiile art. 5 alin. (2) lit. (a) și (b) din Directiva 29/2001/CE prevăd doar că titularii drepturilor de autor trebuie să primească, «compensații echitabile» în situația în care excepția copiei private este prevăzută de legislație. Totuși, directiva acordă statelor membre o marjă de apreciere destul de largă cu privire la stabilirea cuantumului și al debitorilor. Din acest punct de vedere, legislația română îndeplinește scopul Directivei 29/2001/CE întrucât prevede obligativitatea achitării unei remunerații compensatorii, cuantumul acesteia, precum și debitorii acestei obligații.

Hotărârea din Cazul *Padawan* invocată de corpul de arbitri reține că noțiunea de «compensație echitabilă» trebuie interpretată uniform în toate statele membre care au introdus excepția copiei private, independent de posibilitatea statelor de a determina forma, modalitățile de finanțare și prelevare, precum și nivelul acestei compensații echitabile, în limitele stabilite de dreptul Uniunii. Așadar, CJE a reținut că statele au libertatea de a determina modalitățile de finanțare și prelevare, precum și nivelul acestei compensații echitabile, iar legiuitorul român a ales ca prelevarea remunerației compensatorii să se facă doar în cazul fabricanților și importatorilor.

C. Hotărârea este nelegală în ceea ce privește stabilirea unei penalități de întârziere.

Argumentul corpului de arbitri în sensul că prin Metodologie ar putea stabili penalități de 0,1% pentru întârzieri la plata remunerației compensatorii numai pentru că legea nu interzice în mod expres acest lucru este eronat. Dincolo de faptul că penalitățile de întârziere nu pot face obiectul Metodologiei, arătăm că prin reglementarea acestora se creează o obligație suplimentară pentru debitorii remunerației compensatorii, iar nu doar cuantumul acesteia. Ca urmare, prin includerea unei penalități de 0,1% corpul de arbitri s-a erijat în legiuitor pozitiv, fără a avea însă delegare legislativă. Așa cum am arătat în secțiunea II. A.A.I. a acestor motive de apel, atunci când legea nu permite în mod expres o anumită conduită, cum ar fi includerea unei obligații noi în Metodologie și posibilitatea părților de a negocia cuantumul acesteia, nu se poate presupune intenția legiuitorului de a acorda unei instanțe (categorie largă din care face parte și corpul de arbitri) și unor agenți economici dreptul de a complini anumite lacune legislative sau de a adăuga la lege. Prin urmare, și cu privire la acest aspect hotărârea este nelegală.

D. Hotărârea nu este legală din perspectiva stabilirii unei obligații de raportare.

Prin art. 7 din Metodologie s-a instituit obligația importatorilor și a fabricanților ca până la data de 20 a fiecărei luni, pentru luna precedentă, să comunice organismului de gestiune colectivă desemnat unic colector un raport confidențial privind:

- a) valoarea în lei în vamă pentru aparatele importate, conform declarației vamale de import și facturii externe de import;
- b) valoarea facturii externe/declarației de achiziție intracomunitară pentru aparatele introduse în spațiul comercial al României din Comunitatea Europeană; și
- c) valoarea facturată fără TVA cu ocazia punerii în circulație a aparatelor de către fabricanți.

Această dispoziție este nelegală întrucât, pe de o parte, excedează obiectului stabilirii Metodologiei, iar, pe de altă parte, întrucât reprezintă o obligație de raportare paralelă și dublă față de cea reglementată de legiuitor prin art. 130 lit. h) din Legea nr. 8/1996. Potrivit acestui text de lege, organismele de gestiune colectivă au obligația de a cere utilizatorilor sau intermediarilor acestora comunicarea de informații și transmiterea documentelor necesare pentru determinarea cuantumului remunerațiilor pe care le colectează, iar utilizatorii sau intermediarii acestora au obligația să furnizeze, în format scris și electronic, în termen de 10 zile de la solicitare, informațiile și documentele solicitate, sub semnătura reprezentantului legal și stampilate.

Analizând, pe de o parte, textul de lege, iar, pe de altă parte, textul Metodologiei, constatăm că în sarcina subscrisei ar exista două obligații: de a prezenta date în vederea stabilirii remunerației compensatorii în termen de 10 zile de la solicitare și de a prezenta lunar, până la data de 20 a lunii pentru luna precedentă, organismului de gestiune colectivă un raport cu aceleași date. Cele două obligații au aceeași finalitate, motiv pentru care solicităm instanței să constate că art. 7 din Metodologie dublează și adaugă la lege, ceea ce nu e permis. Solicităm astfel să se constate că adoptarea art. 7 din Metodologie încalcă dispozițiile art. 16 din Legea nr. 24/2000 privind evitarea paralelismelor și dispozițiile art. 7 alin. (1) și (3) privind ierarhia actelor normative și art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000 privind integrarea în ansamblul legislației.

În plus, Metodologia în loc să simplifice procedurile de colectare a remunerației compensatorii nu face decât să amplifice birocrăția, ceea ce nu profită niciuneia dintre părți.

Pentru aceste rațiuni se impune înlăturarea dispozițiilor art. 7 din cuprinsul Metodologiei stabilite prin hotărârea arbitrală apelată.”

Societatea Autorilor și Editorilor Români de Opere Științifice — PERGAM nu a motivat apelul formulat.

În motivarea apelului formulat de Asociația Producătorilor și Distribuitorilor de Echipamente de Tehnologia Informației și Comunicațiilor (APDETIC) s-au formulat următoarele critici:

„A. Excepția inadmisibilității

Prin încheierea de ședință din data de 24 ianuarie 2012 completul arbitral a respins ca nefondată excepția inadmisibilității cererii de arbitraj, arătând, printre altele, faptul că «enumerarea situațiilor în care se poate formula cerere în arbitraj în redactarea art. 131² din Legea nr. 8/1996 este numai o chestiune de organizare a textului de lege», deși admite, mai jos, faptul că cele 3 situații reglementate de lege se referă la faze diferite, respectiv «alin. „a” reglementează situația anterioară negocierii», «alin. „b” reglementează situația din timpul negocierii», iar «alin. „c” situația privind repartizarea remunerațiilor și stabilirea remunerațiilor datorate collectorului unic».

Astfel, subscrisea am susținut faptul că cererea înregistrată la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor cu nr. RGI1/161/09/01.2012 de către COPYRO și VISARTA, prin

care solicită Oficiului Român pentru Drepturile de Autor să inițieze procedura de arbitraj, în conformitate cu prevederile art. 131² alin. (3) lit. b) din Legea nr. 8/1996, modificată, nu poate servi drept temei pentru declanșarea procedurii de arbitraj între COPRO și VISARTA, pe de o parte, și APDETIC, Konica Minolta Business Solutions România — S.R.L., Xerox România Echipamente și Servicii — S.A. și Eurocom — S.A., pe de altă parte, deoarece mai întâi ar fi fost necesar ca toate entitățile care alcătuiesc o parte la negocieri să ajungă la un punct de vedere comun conform art. 131² alin. (3) lit. a) din Legea nr. 8/1996, modificată.

Cele două părți aflate în negociere au fost și sunt, conform prevederilor legale (art. 107 alin. 4) și Deciziei directorului Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 274/2011:

1. COPYRO, PERGAM și VISARTA — pe de o parte, și
2. APDETIC, S.C. KONICA MINOLTA BUSINESS SOLUTIONS ROMÂNIA — S.R.L., S.C. XEROX ROMÂNIA ECHIPAMENTE ȘI SERVICII — S.A., S.C. EUROCOM — S.A. — pe de altă parte.

Așadar, în cazul de față, conform art. 131² alin. 3 lit. a) din Legea nr. 8/1996, modificată, ar fi fost necesar ca toate entitățile care reprezintă titularii de drepturi de autor, respectiv COPYRO, VISARTA și PERGAM, să prezinte un punct de vedere comun.

Vă rugăm să observați faptul că în mod eronat, completul arbitral a reținut faptul că alin. b) al art. 131² din Legea nr. 8/1996, modificată, s-ar referi la «părți aflate în negociere». În realitate, legiuitorul a stabilit expres ca acest alin. b) este aplicabil când «cele două părți aflate în negociere», adică organismele de gestiune colectivă, pe de o parte, și plătitorii de remunerație compensatorie pentru copia privată, pe cealaltă parte, nu au putut conveni o formă unică a metodologiei, în termenul legal. Așadar, nu este vorba de oricare dintre părțile aflate în negociere, cum se susține în încheierea atacată, ci alin. b) se referă în mod expres la cele două părți, cu interese contrare, aflate în negociere. Nu se poate declanșa un arbitraj conform lit. b), între cele două părți, atât timp cât entitățile care alcătuiesc o parte nu au ajuns la un punct de vedere comun, prin negociere sau arbitraj, conform lit. a).

Subscrisea nu am susținut faptul că inițierea procedurii de arbitraj ar fi obligatorie pentru organismele de gestiune colectivă, însă este evident faptul că pentru a figura ca o singură parte într-o negociere sau litigiu este obligatoriu ca entitățile care alcătuiesc acea parte să aibă un punct de vedere comun, care să fie prezentat celeilalte părți.

Legea nr. 8/1996, modificată, reglementează în mod expres și clar la art. 131 alin. (2) și art. 131² alin. (3) faptul că în această procedură specială cele două părți sunt:

- (1) organismele de gestiune colectivă; și
 - (2) reprezentanții plătitorilor.
- Este evident, așadar, că existența lit. a) a alin. (3) al art. 131 vine să reglementeze tocmai această situație în care entitățile care alcătuiesc o parte nu au un punct de vedere comun, care să fie prezentat celeilalte părți.

Or, în speță conform Procesului-verbal al Comisiei de negociere încheiat la data de 15 decembrie 2011, PERGAM a avut același punct de vedere ca și plătitorii, respectiv APDETIC, S.C. KONICA MINOLTA BUSINESS SOLUTIONS ROMÂNIA — S.R.L., S.C. XEROX ROMÂNIA ECHIPAMENTE ȘI SERVICII — S.A., S.C. EUROCOM — S.A., în ceea ce privește obiectul negocierilor, în sensul că, în conformitate cu legea, obiectul negocierilor îl poate constitui doar lista de aparate pentru care se datorează remunerație compensatorie pentru copia privată, iar nu și alte aspecte, cum au dorit COPYRO și VISARTA.

Așadar, chiar dacă solicitarea arbitrajului nu este obligatorie, dispozițiile speciale din Legea nr. 8/1996, modificată, trebuie respectate, iar față de faptul că în procedura negocierii și apoi în arbitraj există doar «cele două părți», entitățile care formează o parte trebuie să aibă un punct de vedere comun. În cazul în care prevederile legale ar fi interpretate altfel, ne-am afla în

situația în care diferite entități ar semna diferite metodologii. Este cazul Metodologiei semnate de unele entități din partea plătitorilor cu PERGAM, entitate ce aparține celeilalte părți. Menționăm faptul că completul arbitral nu s-a pronunțat în niciun fel asupra acestei Metodologii, depusă la dosarul arbitral.

Față de cele de mai sus, inițierea procedurii de arbitraj în condițiile în care nu a existat un punct de vedere comun al organismele de gestiune colectivă participante la negocieri este inadmisibilă, fiind prematură, și, pe cale de consecință, solicităm admiterea acestei excepții a inadmisibilității.

B. Pe fondul cauzei, prezentul apel, subscrisa solicităm:

- modificarea art. 2 din Metodologie în sensul că remunerația compensatorie pentru copia privată este datorată și se plătește de fabricanții și/sau importatorii de aparate de reproducere de pe hârtie către organismul de gestiune colectivă desemnat de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor ca unic colector, iar nu de persoanele care «dispun de aparate, de echipamente, dispozitive sau de suporturi de reproducere de pe hârtie»;

- modificarea art. 4 alin. (2) din Metodologie prin înlăturarea obligației de a calcula remunerația compensatorie pentru copia privată la valoarea facturii externe/declarației de achiziție intracomunitară pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere introduse în spațiul comercial al României din Comunitatea Europeană;

- înlăturarea art. 6 și 8 din Metodologie privind obligația de plata de penalități de întârziere;

- înlăturarea art. 7 din Metodologie cu privire la obligația de raportare.

Cu privire la toate aspectele criticate din cadrul Hotărârii arbitrale nr. 1/2012, vă învederăm faptul că, potrivit art. 107 alin. (4), (8) și (9) din Legea nr. 8 din 1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, modificată, obiectul negocierii și deci și al Metodologiei rezultate din arbitraj și/sau apel contra hotărârii arbitrale îl poate constitui doar lista de aparate pentru care se datorează remunerație compensatorie pentru copia privată, iar nu alte aspecte.

«Art. 107

(4) Lista suporturilor și a aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată (...) se negociază (...)

(8) Remunerația compensatorie pentru copia privată reprezintă o cotă procentuală din valoarea specificată la alin. (6), după cum urmează:

- a) coli de hârtie pentru copiator, format A4: 0,1%;
- b) alte suporturi: 3%;
- c) pentru aparate: 0,5%.

(9) Negocierile pentru stabilirea listei aparatelor și suporturilor pentru care se datorează remunerația compensatorie se convoacă de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (...)

Rezultă, așadar, că nu se pot negocia între părți și deci nici nu pot forma obiectul arbitrajului sau al hotărârii irevocabile date de Curtea de Apel București alte aspecte decât lista de aparate pentru care se datorează remunerația compensatorie. În cazul în care s-ar admite extinderea obiectului negocierilor și, respectiv, al arbitrajului și al apelului și la alte aspecte, s-ar adăuga în mod nejustificat la lege.

Or, prin Metodologia adoptată prin Hotărârea arbitrală nr. 1 din 9 februarie 2012 completul arbitral a depășit aceste limite, stabilind:

1. obligația de plată pentru «persoanele care dispun de aparate, de echipamente, dispozitive sau de suporturi de reproducere de pe hârtie», o noțiune străină legislației românești și nesolicitată în niciuna dintre propunerile de Metodologie formulate de COPYRO și VISARTA și, respectiv, PERGAM;

2. obligația de plată a remunerației compensatorii atât pentru aparatele importate, cât și pentru cele care fac obiectul achizițiilor intracomunitare;

3. penalități de întârziere, la nivel de 0,1%/zi de întârziere;

4. obligația plătitorilor de a transmite rapoarte lunare cu privire la aparatele fabricate și puse pe piață, importate sau achiziționate intracomunitar.

Astfel de obligații suplimentare nu pot fi introduse în urma unei proceduri de tipul proceselor colective, neadmise în procedura de drept comun, adică printr-o metodologie adoptată în urma arbitrajului și a apelului în fața instanțelor judecătorești, metodologie care urmează a fi opozabilă tuturor fabricanților și/sau importatorilor, indiferent dacă au participat sau nu la arbitraj și indiferent dacă sunt ori nu membri ai structurii asociative, atât timp cât participanții la procedura de negociere, respectiv arbitraj și apel, prevăzuți la art. 107 alin. (4), au mandat pentru a negocia doar lista aparatelor pentru care urmează să se datoreze remunerație compensatorie.

Astfel, reprezentanții fabricanților și/sau importatorilor, părți în dosarul de arbitraj și în prezentul apel, nu pot extinde limitele puterilor lor acordate conform art. 107 alin. (4) din Legea nr. 8/1996, modificată, ori peste alte prevederi legale exprese.

Mai mult, există și argumente specifice pentru combaterea fiecăruia din cele 4 aspecte ale hotărârii arbitrale criticate mai sus. Astfel:

- I. Metodologia nu poate impune obligații unei categorii de persoane neprevăzute de legislația română în vigoare.

Astfel, completul arbitral, în hotărârea atacată — art. 2 — stabilește că obligația de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată revine «persoanelor care dispun de aparate, de echipamente, dispozitive sau de suporturi de reproducere de pe hârtie», ceea ce este nelegal și netemeinic, pentru următoarele motive:

Legislația românească, în art. 107 al Legii nr. 8/1996, modificată, stabilește expres, clar și limitativ categoriile de persoane cărora le revine obligația de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată — «fabricanții și/sau importatorii de suporturi și aparate», adică persoanele care introduc prima dată pe piață suporturile și aparatele, iar nu și persoanele care ulterior dispun de acestea.

De asemenea, legislația românească, atât în art. 34, cât și în art. 107 din Legea nr. 8/1996, modificată, stabilește expres că se plătește remunerație compensatorie pentru copia privată pentru «suporturi (...) pe care se pot realiza reproduceri ale operelor exprimate grafic» (cum este hârtia A4, ce a făcut obiectul unei proceduri de negociere și arbitraj separate) și «aparate concepute pentru realizarea de copii, în situația prevăzută la alin. (1)» al art. 34; nicidecum pentru «echipamente» sau «dispozitive», după cum în mod greșit a reținut completul arbitral.

Pentru a dispune astfel, completul arbitral reține, la pag. 6 din Hotărârea nr. 1/2012, că se întemeiază pe dispozițiile recitalului (35) din Directiva 2001/29/EC, privind dreptul de autor și drepturile conexe în cadrul societății informaționale. Or, din lectura acestui text normativ european rezultă că nu sunt definite persoanele cărora le-ar reveni, în legislațiile naționale, obligația de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată — «în cazul anumitor excepții sau limitări, titularii drepturilor trebuie să primească o compensație echitabilă pentru a fi despăgubiți coresponsabil pentru utilizarea operelor lor ori a altor obiecte protejate. La determinarea formei, a modalităților detaliate și a posibilelor niveluri ale acestei compensații echitabile ar trebui să se țină cont de împrejurările specifice fiecărui caz. În evaluarea acestor împrejurări, un criteriu util ar fi potențialul prejudiciu cauzat titularului de drept prin actul în cauză. În cazul în care titularul dreptului a fost deja plătit în altă formă, de exemplu sub forma unor redevențe din contractul de licență, nu

se mai poate face o plată specifică sau separată. Nivelul compensației echitabile ar trebui să țină cont de gradul de utilizare a măsurilor tehnologice de protecție prevăzute prin prezenta directivă. Anumite situații în care prejudiciul cauzat titularului de drept este minim nu pot da naștere unei obligații de plată.»

În realitate, expresia «persoane care dispun de aparate, echipamente, suporturi și dispozitive» aparține legislației naționale a unui stat membru, Spania, fiind analizată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în *Cauza C-467/2008*, având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare în speța *Padawan SL vs. SGAE*, citată de completul arbitral. Însă, așa cum rezultă din textul Directivei 2001/29/EC, fiecare stat membru decide modul în care implementează în legislația națională excepția de copie privată și remunerația compensatorie pentru aceasta, dreptul pozitiv spaniol nefiind însă izvor de drept în România.

Mai mult, vă învederăm faptul că se încalcă principiul disponibilității procesului civil, întrucât niciuna dintre părți nu a solicitat ca obligația de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată să se stabilească în sarcina «persoanelor care dispun de aparate, de echipamente, dispozitive sau de suporturi de reproducere de pe hârtie».

II. Prin metodologie nu se poate impune obligația de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată pentru aparatele achiziționate intracomunitar.

II.1. Conform art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8 din 1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe «Remunerația compensatorie pentru copia privată se plătește de fabricanții și/sau importatorii de aparate și suporturi, prevăzute de la art. 34 alin. (2)».

Așadar, legislația privind dreptul de autor leagă nașterea obligației de plată a remunerației compensatorii pentru copie privată de operațiuni cum sunt «fabricare», «import», iar nu și «achiziție intracomunitară». Vă rugăm să observați că legislația din domeniul dreptului de autor nu folosește expresia cu caracter general «introducere pe piața internă», ci noțiuni specifice — «fabricare» și «import», care se impune a fi definite.

II.2. Definiția importului din art. 14² din Legea nr. 8 din 1996 se referă exclusiv la importul de opere și produse purtătoare de drepturi conexe dreptului de autor, iar nu și la echipamente; de asemenea, această definiție se referă la introducerea pe piața internă europeană, iar nu românească, a produselor protejate.

În primul rând, conform art. 14² din Legea nr. 8 din 1996, «prin *import*, în sensul prezentei legi, se înțelege introducerea pe piața internă, cu scopul comercializării, a originalului sau a copiilor legal realizate ale unei opere fixate pe orice fel de suport».

După cum se poate observa, această definiție, cu caracter special, este de strictă interpretare și aplicare:

— Ea se referă la obiecte strict precizate: opere. Exact din acest motiv, se vorbește și despre faptul că acestea pot fi fixate pe orice fel de suport — operele, cu caracter necorporal, obiect al proprietății intelectuale, pot fi fixate pe orice fel de suport. Pe de altă parte, art. 107 se referă la echipamente, cu existență fizică, materială, și, în orice caz, la cu totul altfel de obiecte decât operele, nejustificându-se extinderea aplicării acestei definiții la aceste alte obiecte.

— Această definiție apare în titlul I partea I cap. IV — Conținutul dreptului de autor, descriind așadar conținutul unuia dintre drepturile exclusive ale autorului — dreptul de a autoriza sau a interzice importul de opere, prevăzut de art. 13 lit. c) din Legea nr. 8 din 1996. Pe de altă parte, art. 107 apare în titlul II al Legii nr. 8/1996 și se referă la modul de remunerare a titularilor de drepturi de autor și conexe în cazul aplicării unei excepții de la drepturile lor exclusive, în consecință, din punctul de vedere al interpretării sistematice a legii, nu există nicio justificare a aplicării acestei definiții circumscrise conținutului

unui drept exclusiv prevăzut în titlul I la o noțiune din titlul II, care se referă la cu totul altceva.

— Situațiile în care noțiunea de «import» din Legea nr. 8 din 1996 se definește tot conform art. 14, «în mod corespunzător» sau «prin analogie» (aceasta fiind terminologia exactă a legii), sunt strict și limitativ precizate și enumerate de lege — art. 98 alin. (4) (pentru drepturile conexe ale artiștilor interpreți și executanți) face trimitere expresă la art. 14²; art. 105 alin. (2) (pentru drepturile conexe ale producătorilor de înregistrări sonore) face trimitere expresă la art. 14; art. 106 alin. (2) (pentru drepturile conexe ale producătorilor de înregistrări audiovizuale) face trimitere expresă la art. 14²; art. 113¹ alin. (2) (pentru drepturile conexe ale organismelor de radiodifuziune și televiziune) face trimitere expresă la art. 14².

Așadar, legiuitorul nu doar că a stabilit foarte clar sfera de aplicare a definiției din art. 14 — doar pentru opere, originale și copii fixate pe orice tip de suport —, dar a și prevăzut expres și limitativ și restul situațiilor reglementate de Legea nr. 8/1996, în care se aplică prin analogie aceeași definiție. *Per a contrario*, în toate cazurile în care legea nu face trimitere expresă la art. 14, nu se justifică extinderea aplicării definiției date în art. 14².

Definiția din art. 14² din Legea nr. 8/1996 are caracter special — doar pentru opere și produse purtătoare de drepturi conexe.

Pentru restul obiectelor, cum sunt și echipamentele (aparate și suporturi) care permit efectuarea de copie privată, trebuie fie să existe o altă definiție specială (nefiind însă cazul), fie să se apeleze la definiția cu caracter general, care se regăsește în Codul fiscal, dreptul comun în ceea ce privește operațiunile de «import» (termen folosit fără a fi definit în art. 107 din Legea nr. 8/1996) și, respectiv, «achiziție intracomunitară» — a se vedea art. 131 și 130 alin. (1) din Codul fiscal.

În al doilea rând, definiția noțiunii de «import» din art. 14², prin menționarea sintagmei «introducerea pe piața internă» se referă nu la introducerea pe piața românească, ci la piața comună europeană.

Definiția din art. 14², dată cu privire la dreptul exclusiv al autorului de a autoriza sau de a interzice importul, a fost introdusă prin Legea nr. 285 din 2004, lege care a modificat substanțial Legea nr. 8 din 1996 în scopul armonizării legislației românești cu Directiva 2001/29/CE, privind armonizarea anumitor aspecte privind dreptul de autor și drepturile conexe în cadrul societății informaționale. Or, conform acestei directive, prin *piața internă* se înțelege piața comună europeană — a se vedea recitalurile (1), (2), (3), (21) și (38) din Directiva 2001/29/CE și, de asemenea, art. 1 din actul normativ european — «Prezenta directivă se referă la protecția legală a dreptului de autor și a drepturilor conexe în cadrul pieței interne, cu accent special pe societatea informațională.». Această definiție din art. 14² este unanim interpretată în practică în acest mod, ceea ce de altfel a și condus, după 2007, la o evoluție spectaculoasă a fenomenului intrării pe piața românească de copii de opere protejate din țările UE, flux care nu a mai putut fi controlat de titularii de drepturi de autor și conexe, prin acordarea de autorizare la importul în vederea comercializării, întrucât produsele proveneau din piața internă comună.

În consecință, chiar dacă s-ar admite aplicarea definiției din art. 14² și la «importul» reglementat de art. 107, oricum nu ar include și introducerea de echipamente din țări ale Uniunii Europene («achizițiile intracomunitare»), întrucât «piața internă», la care se referă art. 14², este piața comună europeană, iar nu piața românească.

II.3. Pe de altă parte, întrucât operațiunea de «import», aplicabilă importului de echipamente pentru care se plătește remunerație compensatorie pentru copia privată, nu este intrinsecă, proprie domeniului dreptului de autor, este necesară apelarea la alte ramuri de drept pentru clarificarea și definirea conținutului său concret și, mai departe, pentru a se analiza în

ce măsură această operațiune se încadrează în ipoteza reglementării legii speciale privind dreptul de autor.

Astfel, definirea noțiunii de «import» și «importator» se regăsește în Codul fiscal, care reprezintă dreptul comun în ceea ce privește definirea operațiunilor de introducere pe piața românească a unei mărfi:

— art. 131 «Importul de bunuri reprezintă [...]

b) intrarea în Comunitate de bunuri dintr-un teritoriu terț, altele decât bunurile prevăzute la lit. a).»;

— art. 130¹ alin. (1): «Se consideră *achiziție intracomunitară de bunuri* obținerea dreptului de a dispune, ca și un proprietar, de bunuri mobile corporale expediate sau transportate la destinația indicată de cumpărător, de către furnizor, de către cumpărător sau de către altă persoană, în contul furnizorului sau al cumpărătorului, către un stat membru, altul decât cel de plecare a transportului sau de expediere a bunurilor.» Așadar, introducerea pe teritoriul României de aparate și suporturi se poate face în două modalități, cu regim juridic diferit, și din punctul de vedere al legislației aplicabile remunerației compensatorii pentru copia privată:

a) prin import — din state terțe, în sensul de nemembre ale Uniunii Europene.

Pentru acestea se datorează remunerație compensatorie pentru copia privată;

b) prin achiziție intracomunitară — din state membre ale Uniunii Europene.

Aceste aparate și suporturi sunt introduse pe teritoriul României, dar nu prin import și deci pentru ele nu se datorează remunerație compensatorie pentru copia privată.

II.4. Prevederile referitoare la remunerația compensatorie pentru copia privată au caracter de excepție și, ca atare, sunt de strictă interpretare și aplicare:

Reglementarea în materia copiei private și a remunerației compensatorii pentru copia privată (art. 34 și art. 107—110 din Legea nr. 8 din 1996), fiind o reglementare pe cale de excepție, trebuie să fie interpretată restrictiv (*exceptiones sunt strictissimae interpretationis*), iar nu să fie extinsă prin analogie.

În consecință, din moment ce legea stabilește obligația de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată strict pentru importatori și/sau fabricanți, rezultă foarte clar că această obligație nu se poate extinde, prin analogie, la cei care introduc aparate și suporturi pe teritoriul României prin achiziție intracomunitară, iar nu prin import.

II.5. Alte prevederi legale naționale în vigoare

Un alt argument de text care atestă faptul că legiuitorul a avut în vedere strict importurile de aparate și suporturi este art. 107 alin. (6) din Legea nr. 8 din 1996, modificată și completată, care stabilește modul de calcul al remunerației compensatorii pentru copia privată: «Remunerațiile sunt procentuale și se calculează la valoarea în vamă, în cazul importatorilor, și, respectiv, la valoarea fără TVA, cu ocazia punerii în circulație a produselor de către producători, și se plătește în luna următoare importului sau datei de facturare.» Or, în cazul achizițiilor intracomunitare nu mai există o «valoare în vamă», deoarece pentru aceste bunuri nu se mai realizează operațiuni de vămuire și nici nu se mai întocmesc declarații vamale.

Am depus în acest sens practică judiciară românească (Sentința civilă nr. 954 din 1 iulie 2010, pronunțată de Tribunalul București, într-un dosar în care a fost parte chiar COPYRO), care a ajuns la concluzia că achiziția intracomunitară nu se asimilează importului și, în consecință, nu generează obligația de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată.

II.6. Practica europeană

Din analiza legislației altor state membre ale Uniunii Europene (de exemplu, Franța, Germania și Cehia) cu privire la titularul obligației de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată rezultă, fără îndoială, că, în situația în care

legiuitorul dintr-un stat membru al Uniunii Europene a dorit să includă pe lista de plată și achizițiile intracomunitare, a prevăzut acest lucru în mod expres și în plus față de situația importurilor. *Per a contrario*, absența unei asemenea prevederi exprese din legislația românească în vigoare conduce la concluzia indubitabilă că nu se datorează remunerație compensatorie pentru copia privată decât pentru importuri, iar nu și pentru achiziții intracomunitare.

În concluzie, învederăm onoratului Complet arbitral faptul că, atât timp cât există o situație de dubiu în legislație cu privire la interpretarea noțiunilor de «import» și «importator», prevăzute în art. 107 din Legea nr. 8 din 1996, ar trebui să se facă aplicarea principiului *in dubio pro reo* și să nu se stabilească, pe cale jurisdicțională, obligația de plată a remunerației compensatorii pentru situația îndoielnică a achizițiilor de echipamente din Uniunea Europeană, ci, până la clarificarea pe cale legislativă, această obligație să fie circumscrisă exclusiv importurilor (din afara Uniunii Europene).

III. Prin metodologie nu se poate impune obligația de plată de penalități de întârziere în valoare mai mare decât dobânda legală

Stabilirea, prin Hotărârea arbitrală nr. 1/2012, de penalități de întârziere de 0,1%/zi este nelegală și netemeinică, în condițiile în care:

1. Prin Legea nr. 329/2006, art. 107¹ din Legea nr. 8/1996, care prevedea înainte posibilitatea pentru părțile care au negociat remunerațiile compensatorii să prevadă și penalități de întârziere, a fost modificat. Astfel, Legea nr. 8/1996, modificată, nu mai prevede nicio astfel de referire la penalități de întârziere. Este evident, așadar, că legiuitorul a dorit ca în astfel de situații să se aplice regulile de drept comun, organismele de gestiune colectivă având deschisă calea acțiunii în justiție pentru a solicita, eventual, dobânda legală.

2. În condițiile art. 1.523 și art. 1.535 din noul Cod civil și ca o dovadă a bunei-credințe, subscrisa a acceptat ca Metodologia să prevadă referirea la dobânda legală, fiind vorba doar de o reiterare a dispozițiilor în vigoare aplicabile de la 1 octombrie 2011, neadăugându-se, așadar, la lege; în aceste condiții mandatul legal acordat asociației și primilor 3 fabricanți sau importatori este, de asemenea, pe deplin respectat.

IV. Nu se justifică și nu se poate accepta impunerea unei obligații suplimentare de raportare pentru plătitorii de remunerație compensatorie pentru copia privată, pentru următoarele motive:

IV.1. Spre deosebire de cazul rapoartelor furnizate de utilizatorii de opere (de exemplu: organisme de radiodifuziune și televiziune, care trebuie să prezinte playlisturi), în materia copiei private nu există nicio legătură între vreo formă de raportare și individualizarea sumelor ce trebuie repartizate mai departe de organismul de gestiune colectivă fiecărui titular de drepturi în parte.

IV.2. Din acest motiv, în Legea nr. 8 din 1996, modificată, se reglementează doar rapoartele utilizatorilor, iar nu și ale plătitorilor de remunerație compensatorie pentru copie privată — a se vedea art. 130 lit. h). Subliniem faptul că plătitorii de remunerație compensatorie pentru copie privată nu sunt și utilizatori de opere, precum alte categorii de plătitori de remunerații prevăzute de legislația dreptului de autor și a drepturilor conexe, legislația făcând o distincție clară în acest sens și prevăzând raportări doar pentru utilizatori.

IV.3. De altfel, o obligație de raportare în sarcina plătitorilor de remunerație pentru copia privată, fabricanți și importatori de echipamente, nu se justifică nici din punct de vedere etic și economic. Acești plătitori nu folosesc operele în activitatea lor obișnuită (cum fac utilizatorii — de exemplu, organismele de radiodifuzare etc.); în aceste condiții, aceasta ar fi o sarcină suplimentară față de cea deja existentă, aceea de plată a

remunerației, o sarcină de natură administrativă, constând în întocmirea de rapoarte, o sarcină total nejustificată față de natura activității acestor societăți.

Față de cele de mai sus, vă rugăm să mențineți în Metodologie exclusiv lista aparatelor pentru care se datorează remunerație compensatorie pentru copia privată, adică copiator, imprimantă, scanner și aparat multifuncțional cu sau fără funcție de copiere.”

Analizând lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Prin rezoluție s-a stabilit în sarcina apelantei Societatea Autorilor și Editorilor Români de Opere Științifice — PERGAM obligația de a achita pentru cererea de apel formulată o taxă judiciară de timbru de 10 lei și timbru judiciar de 0,3 lei.

Apelanta Societatea Autorilor și Editorilor Români de Opere Științifice — PERGAM a fost citată cu mențiunea de a face dovada achitării taxei judiciare de timbru și a timbrului judiciar în cuantumurile menționate mai sus, însă aceasta, prin cererea formulată la 22 mai 2012 (fila 115 din dosar), a arătat că înțelege să nu achite taxa judiciară de timbru și timbrul judiciar, solicitând anularea ca netimbrat a apelului pe care l-a formulat.

Față de împrejurarea că apelanta Societatea Autorilor și Editorilor Români de Opere Științifice — PERGAM nu a achitat taxa judiciară de timbru, în temeiul art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997, Curtea va anula ca netimbrat apelul formulat de aceasta.

Cu privire la apelul formulat de APDETIC împotriva încheierii de ședință din 24 ianuarie 2012, Curtea reține următoarele:

Susține apelanta că în mod greșit completul arbitral a fi respins excepția inadmisibilității cererii de arbitraj, motivat de faptul că organismele de gestiune colectivă nu au ajuns la un punct de vedere comun, fiind astfel încălcate dispozițiile art. 131² alin. (3) lit. a) din Legea nr. 8/1996, care impun că mai întâi ar fi fost necesar ca toate entitățile care alcătuiesc o parte la negocieri să ajungă la un punct de vedere comun.

Curtea constată că în mod corect completul arbitral a respins această excepție, întrucât din reglementarea legală privind modul de elaborare a metodologiilor rezultă că scopul legiuitorului a fost ca, ori de câte ori metodologiile nu pot fi elaborate ca urmare a nerealizării acordului între organismele de gestiune colectivă, între utilizatori sau între organismele de gestiune colectivă și utilizatori, va fi urmată procedura arbitrajului.

De altfel, derogările de la procedura elaborării metodologiilor cuprinse în art. 107 și următoarele din Legea nr. 8/1996 sunt generate de împrejurarea că, prin ipoteză, în domeniul analizat la negocieri participă organisme de gestiune colectivă din domenii de creație diferite și, prin urmare, nu se putea impune acestora obligația de a ajunge la un punct de vedere comun întrucât un astfel de punct de vedere presupune exprimarea unui acord, acord ce nu s-ar fi putut realiza decât prin încălcarea statutului propriu, acordul privind și domenii de creație străine de cel pentru care fiecare dintre aceste organisme de gestiune au fost înființate.

În plus, chiar dacă s-ar trece peste interpretarea teleologică a dispozițiilor art. 131 și următoarelor din Legea nr. 8/1996, în domeniul analizat în prezenta cauză sunt aplicabile dispozițiile derogatorii cuprinse în art. 107 și următoarele din aceeași lege.

Or, potrivit art. 107 alin. (4) și (5) din Legea nr. 8/1996, în forma aplicabilă în prezenta cauză, „(4) Lista suporturilor și a aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată, precum și cuantumurile acestei remunerații se negociază din 3 în 3 ani, dacă una dintre părți o cere, în cadrul unor comisii constituite din:

a) câte un reprezentant al principalelor organisme de gestiune colectivă, care funcționează pentru câte o categorie de drepturi, pe de o parte;

b) câte un reprezentant al principalelor structuri asociative mandatate de fabricanții și importatorii de suporturi și aparate, numit de respectivele structuri asociative, și câte un reprezentant al primilor 3 fabricanți și importatori majori de suporturi și aparate, stabiliți pe baza cifrei de afaceri și a cotei de piață din domeniul respectiv, cu condiția ca acestea să fie declarate în acest scop la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor pe propria răspundere, pe de altă parte.

(5) În vederea inițierii negocierilor potrivit procedurilor prevăzute la art. 131 alin. (2)—(4), organismele de gestiune colectivă sau structurile asociative ale fabricanților și importatorilor de suporturi și aparate vor depune la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor o cerere conținând lista suporturilor și aparatelor, cerere ce va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin decizie a directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, precum și cuantumurile remunerațiilor ce urmează să fie negociate. Lista se elaborează în mod distinct pentru aparatele și suporturile din domeniul sonor și audiovizual și pentru aparatele și suporturile din domeniul grafic și se negociază în două comisii.”

Prin urmare, în domeniul analizat în cauză, așa cum prevăd dispozițiile art. 131 alin. (5), inițierea negocierilor se face potrivit art. 131 alin. (2)—(4), legiuitorul excluzând aplicabilitatea art. 131 alin. (1) din Legea nr. 8/1996. Or, excluderea dispozițiilor art. 131 alin. (1) conduce la inaplicabilitatea dispozițiilor art. 131 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 8/1996.

Mai mult, interpretarea dată de apelantă dispozițiilor art. 131 și următoarelor din Legea nr. 8/1996 nu poate fi primită și pentru împrejurarea că ar fi și inutil un arbitraj realizat în temeiul art. 131 alin. (3) lit. a), întrucât acesta nu ar putea conduce la elaborarea metodologiei, ci rezultatul respectivului arbitraj ar fi apoi supus negocierii. Or, negocierea presupune posibilitatea ca atât organismele de gestiune, cât și utilizatorii și reprezentanții acestora să poată să-și ajusteze punctele de vedere inițiale, lucru ce nu ar mai fi posibil pentru organismele de gestiune, acestea fiind ținute de rezultatul arbitrajului inițial.

Prin urmare, este evident eronată interpretarea dată de apelantă dispozițiilor legale pentru susținerea excepției inadmisibilității.

Cu privire la apelul formulat de Konica Minolta Business Solutions — S.R.L., Curtea reține următoarele:

Susținerile cuprinse la pct. A din apel nu pot fi primite în sensul dat de apelantă.

Astfel, obiect al negocierii și, respectiv, al metodologiei îl fac nu doar lista suporturilor și aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată, precum și cuantumurile acestei remunerații, ci și toate aspectele strâns legate de cele două obiective expres menționate de lege, inclusiv controversele dintre părți referitoare la interpretarea unor dispoziții legale.

Prin urmare, pot face obiectul negocierilor și ritmul de plată a remunerațiilor, precum și mecanismele prin care organele de gestiune pot verifica corectitudinea determinării remunerațiilor datorate, acest din urmă drept, precum și obligația corelativă fiind recunoscute chiar de lege în art. 130 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 8/1996.

De asemenea, pot face obiectul negocierilor și dispozițiile legale cu privire la care există interpretări divergente, în vederea stabilirii conținutului normei cu privire la care există divergența. Consecința refuzului de a negocia aceste aspecte ar conduce la perpetue situații litigioase între organismele de gestiune și utilizatori, situații ce pot fi tranșate în mod diferit, în timp ce unul dintre scopurile pentru care legiuitorul a impus elaborarea metodologiilor a fost acela de a asigura un tratament unitar și egal pentru toți utilizatorii.

Susținerile de la pct. B din apel sunt nefondate.

Astfel, apelanta susține că achiziția intracomunitară de bunuri nu intră în sfera de aplicare a art. 107 din Legea nr. 8/1996.

O astfel de interpretare nu poate fi primită, întrucât ignoră interpretarea istorică și teleologică a dispozițiilor cuprinse în art. 107 din Legea nr. 8/1996.

Potrivit art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, în forma inițială a legii, „(2) Remunerația prevăzută la alin. (1) va fi plătită de fabricanții sau importatorii de suporturi utilizabile pentru reproducerea operelor și de către fabricanții sau importatorii de aparate ce permit reproducerea acestora. Remunerația se va plăti în momentul punerii în circulație pe teritoriul național a acestor suporturi și aparate și va reprezenta 5% din prețul de vânzare al suporturilor și aparatelor fabricate în țară, respectiv 5% din valoarea înscrisă în documentele organelor vamale pentru suporturile și aparatele importate.”

Potrivit art. 142 din Legea nr. 8/1996, introdus prin Legea nr. 285/2004, „Prin *import*, în sensul prezentei legi, se înțelege introducerea pe piața internă, cu scopul comercializării, a originalului sau a copiilor legal realizate ale unei opere fixate pe orice fel de suport”.

Chiar dacă art. 142 se referă la opere, acestea sunt doar obiectul importului, în timp ce operațiunea de import în sine este definită ca fiind introducerea pe piața internă, cu scopul comercializării.

În plus, coroborând dispozițiile art. 142 cu cele ale art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 în forma inițială, rezultă că operațiunea de import, în sensul avut de legiuitor la edictarea legii, constă în introducerea și punerea în circulație pe teritoriul național a unor bunuri, fie acestea opere, aparate sau suporturi.

Potrivit art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, în formă aplicabilă în prezenta cauză, „(2) Remunerația compensatorie pentru copia privată se plătește de fabricanții și/sau importatorii de suporturi de aparate, prevăzute la art. 34 alin. (2), indiferent dacă procedeul folosit este unul analogic sau digital”.

Această formă a fost dată art. 107 alin. (2) prin Legea nr. 329/2006. La data intrării în vigoare a Legii nr. 329/2006, Codul fiscal al României definea importul de bunuri ca fiind „... intrarea de bunuri în România provenind dintr-un alt stat” [art. 131 alin. (1) din Legea nr. 571/2003].

Aderarea României la UE a determinat modificarea regimului vamal pentru bunurile achiziționate din spațiul UE, acestea nemaifiind supuse taxelor vamale, iar pentru diferențierea achizițiilor din spațiul comunitar de cele din spațiul extracomunitar s-a realizat distincția terminologică între „achiziții intracomunitare” și „importuri”.

Această distincție însă operează doar în ceea ce privește regimul vamal și, implicit, fiscal, nu însă și în ceea ce privește obligația de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată, care nu are legătură cu regimul vamal sau fiscal, ci privește realizarea unor drepturi patrimoniale civile al căror temei este reprezentat de introducerea și punerea în circulație pe teritoriul național a unor aparate sau suporturi care permit reproducerea operelor. Din această perspectivă este indiferentă sursa aparatelor sau suporturilor, singurul aspect relevant fiind posibilitatea folosirii acestor aparate și suporturi pentru reproducerea sau copierea operelor.

Având în vedere criteriul folosit de legiuitor pentru determinarea sferei celor ținuți de obligația de plată a remunerației compensatorii, criteriu constând în posibilitatea folosirii acestor aparate și suporturi pentru reproducerea operelor exprimate grafic sau copiere, este evident că diferența de regim vamal între achizițiile intracomunitare și importuri nu prezintă niciun fel de relevanță în planul existenței obligației analizate.

În plus, sfera celor ținuți la plata remunerației compensatorii trebuie determinată prin raportare la noțiunea de „import”, astfel

cum era ea definită la momentul edictării normelor cuprinse în Legea nr. 8/1996, întrucât în raport de acel moment poate fi determinat scopul urmărit de legiuitor.

Ca atare, aderarea României la UE și, implicit, modificarea regimului vamal cu efect asupra modificării noțiunii de import nu este de natură să modifice și sfera celor ținuți la plata remunerației compensatorii, întrucât sfera acestora a fost stabilită în raport cu efectele operațiunii de import, astfel cum erau acestea la momentul edictării Legii nr. 8/1996, așa încât în prezent noțiunea de import folosită în această lege trebuie înțeleasă prin raportare la efectele pe care operațiunea de import le avea la momentul edictării normei, aceste efecte fiind acelea de introducere pe teritoriul național a unor aparate sau suporturi care permit reproducerea operelor exprimate grafic sau cele concepute pentru realizarea de copii.

De altfel, dacă s-ar accepta interpretarea propusă de apelantă s-ar ajunge la situația absurdă în care producătorul național ar fi obligat să plătească remunerația compensatorie, deși aparatele sau suporturile sunt realizate de acesta tot în spațiul comunitar, în timp ce aparatele sau suporturile provenite din același spațiu comunitar, dar din afara teritoriului național, ar fi scutite de plata remunerației, ceea ce ar conduce în mod vădit la o discriminare total nejustificată.

De altfel, interpretarea propusă de apelantă ignoră faptul că Legea nr. 8/1996 este o lege care se referă strict la drepturile de autor și cele conexe, nefiind o reglementare în domeniul fiscal, așa încât terminologia folosită nu este necesar să fie riguroasă exactă din punct de vedere fiscal. Prin urmare, interpretarea termenilor folosiți trebuie făcută în raport cu scopul urmărit de legiuitor la edictarea normelor, iar nu în raport cu terminologia folosită în reglementări din alte domenii.

Din acest punct de vedere, în mod corect completul arbitral a reținut că normele vamale, fiscale sau procesual-fiscale își limitează efectele la raporturile juridice pentru reglementarea cărora au fost edictate.

Nu poate fi primit nici argumentul cuprins la pct. B.3 lit. c) din motivele de apel, întrucât previzibilitatea și accesibilitatea legii se raportează la momentul edictării normei în discuție și la domeniul în care este edictată, iar din aceste două puncte de vedere sfera celor ținuți de obligația de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată potrivit legii dreptului de autor este ușor determinabilă. De altfel, împrejurarea că sfera noțiunii de „import” folosită în Legea nr. 8/1996 trebuie interpretată prin raportare la momentul edictării normei este susținută chiar de apelantă prin argumentul de la lit. e) a pct. B.3 din motivele de apel.

Nici argumentul cuprins la lit. d) a aceluiași punct al motivelor de apel nu poate fi primit întrucât nu este vorba de o „inclusiune” a noțiunii de achiziție intracomunitară în sfera noțiunii de import, cum pretinde apelanta, ci de determinarea noțiunii de import folosite de Legea nr. 8/1996 în raport cu data edictării normei interpretate și efectele produse prin operațiunea de import la acel moment. Or, din punctul de vedere al efectelor mai sus menționate nu este niciun fel de diferență între cele două operațiuni, întrucât ambele conduc la introducerea pe teritoriul național a unor aparate sau suporturi care permit reproducerea operelor.

De altfel, din perspectiva succesiunii în timp, operațiunea de „achiziție intracomunitară” a fost desprinsă din noțiunea de „import”, ca urmare a împrejurării că aderarea României la UE a determinat un regim vamal diferit pentru cele două operațiuni. Modificarea de regim vamal nu are însă nicio influență în planul obligației de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată, această remunerație nefiind o taxă fiscală și fiind determinată de efectele operațiunilor respective, efecte care sunt identice, ambele operațiuni conducând la introducerea pe teritoriul național a aparatelor și suporturilor care permit

reproducerea operelor susceptibile de reproducere pe suport grafic.

Împrejurarea existenței unui proiect de modificare a Legii nr. 8/1996 în care în sfera plătitorilor de remunerație compensatorie să fie incluși în mod expres și cei care fac achiziții intracomunitare de aparate și suporturi care permit reproducerea operelor nu este un argument în sprijinul punctului de vedere al apelantei, întrucât modificarea constituie doar o actualizare terminologică de natură să înlăture interpretările de natura celei realizate de apelantă.

Nu poate fi primită susținerea apelantei în sensul că ar fi vorba de o interpretare extensivă a dispozițiilor art. 107 din Legea nr. 8/1996, ci de determinarea sferei de aplicare a acestor dispoziții în raport cu rațiunile avute în vedere de legiuitor la momentul adoptării normei interpretate. Dimpotrivă, interpretarea dată de apelantă acestor dispoziții se rezumă la interpretarea literară, făcând abstracție de contextul istoric și de scopul urmărit de legiuitor, precum de faptul că distincția terminologică invocată este ulterioară edictării normei și este impusă de rațiuni vamal-fiscale, rațiuni care nu au nicio legătură cu dispozițiile în materia protecției dreptului de autor și a drepturilor conexe.

Un argument în plus este dat de dispozițiile art. 67 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, potrivit cărora „Evenimentele legislative implicite nu sunt recunoscute în cazul actelor normative speciale ale căror dispoziții nu pot fi socotite modificate, completate sau abrogate nici prin reglementarea generală a materiei, decât dacă acest lucru este exprimat expres”.

Or, Legea nr. 8/1996 constituie un act normativ special în raport cu Codul fiscal. Totodată, norma din Legea nr. 8/1996 care definește noțiunea de import are caracter special în raport cu norma din Codul fiscal care definește noțiunea de import. Prin urmare, modificările terminologice și modificările de conținut ale unor termeni folosiți în Codul fiscal nu determină modificarea implicită a conținutului termenilor folosiți în Legea nr. 8/1996.

Nu poate fi primită ca temeinică nici susținerea potrivit căreia completul arbitral sau instanța nu ar avea competența să interpreteze norma de drept aplicabilă pentru a determina sensul sau sfera de aplicare a acesteia. Dimpotrivă, revine completului arbitral și instanței obligația ca, în caz de divergență asupra acestor aspecte, să interpreteze norma juridică în dispută în raport cu toate criteriile de interpretare, incluzând criteriile istoric, teleologic și sistematic și nu doar pe cel literar, așa cum susține apelanta în prezenta cauză, interpretarea unei norme juridice în divergență neconstituind o încălcare a principiului separației puterilor în stat, cum susține apelanta la lit. i) de la pct. B.3 din motivele de apel.

Este evident forțat și argumentul de la lit. k), întrucât în anul 2005, respectiv în anul 2006 nu puteau fi introduse în legislație noțiuni care nu corespundeau niciunei operațiuni concrete posibil de realizat la acel moment. Mai mult chiar, ar fi fost chiar inoportună introducerea în legislația privind drepturile de autor și conexe a unei noțiuni care nu ar fi avut nici măcar o definiție terminologică în legislație. În plus, nici la acest moment distincția între import și achiziție intracomunitară nu prezintă relevanță decât în plan vamal și fiscal. Or, la momentul pretins de apelantă o astfel de distincție nu ar fi avut relevanță nici măcar în plan vamal sau fiscal, întrucât nu era posibil de realizat o achiziție intracomunitară atât timp cât România nu era membră UE.

Așa cum s-a reținut mai sus, conținutul noțiunii de „import” folosite în Legea nr. 8/1996 trebuie determinat în raport cu operațiunile concrete care intrau în sfera acestei noțiuni la momentul edictării Legii nr. 8/1996, chiar dacă o parte din aceste operațiuni au fost ulterior supuse altui regim din punct de vedere vamal și fiscal și au fost altfel denumite.

Este nefondat și motivul de apel de la pct. B.3 lit. l), potrivit căruia interpretarea, în sensul că remunerația compensatorie

pentru copia privată este datorată atât pentru importul de aparate și suporturi care permit reproducerea pe suport grafic a operelor, cât și pentru achizițiile intracomunitare de astfel de suporturi și aparate, ar contraveni principiului libertății de circulație a mărfurilor în cadrul UE.

Astfel, în primul rând, obligația de plată a remunerației compensatorii nu este o taxă sau un impozit și nu presupune o plată în favoarea statului.

Pe de altă parte, chiar dacă ar fi privită ca o taxă, ea ar intra în sfera de reglementare a art. 110 (fostul art. 90 TCE) din Tratatul privind funcționarea UE.

Potrivit articolului menționat mai sus, „Niciun stat membru nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre impozite interne de orice natură mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare.

De asemenea, niciun stat membru nu aplică produselor altor state membre impozite interne de natură să protejeze indirect alte sectoare de producție.”

Or, reglementarea cuprinsă în Legea nr. 8/1996 stabilește același regim al obligației de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată, indiferent dacă aparatele și suporturile care permit reproducerea operelor pe suport grafic provin din spațiul comunitar, din spațiul extracomunitar sau din producția internă.

Prin urmare, nu se poate reține impunerea unor „impozite” mai mari decât cele aplicate produselor naționale similare sau de natură să protejeze indirect alte sectoare de producție.

În consecință, reglementarea cuprinsă în Legea nr. 8/1996 cu privire la sfera titularilor obligației de plată a remunerației pentru copia privată nu contravine dispozițiilor articolului sus-citat.

Este corect argumentul apelantei de la pct. B.4 din motivele de apel în sensul că remunerația compensatorie pentru copia privată nu este o taxă fiscală. Însă, această împrejurare nu este de natură să determine o altă interpretare a dispozițiilor Legii nr. 8/1996 decât cea reținută mai sus. În plus, acest argument susține și opinia instanței și a completului arbitral în sensul că noțiunea de „import” folosită în textul Legii nr. 8/1996 nu trebuie înțeleasă în sensul dat în prezent acestei noțiuni de legislația fiscală, ci prin raportare la rațiunea avută de legiuitor la momentul edictării normei interpretate.

Criteriul de interpretare „in dubito pro reo” invocat de apelantă este aplicabil în sfera interpretării clauzelor contractuale. Chiar aplicat în sfera interpretării normelor juridice, acest criteriu nu ar putea fi folosit decât în cazul în care sensul și scopul normei nu ar fi clare nici după ce norma în discuție a fost interpretată literar, gramatical, istoric și teleologic, ceea ce nu este cazul în prezenta cauză.

Referitor la susținerile cuprinse la pct. B.5 din motivele de apel, Curtea constată că interpretarea propusă de apelantă restrânge sfera titularilor obligației de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată, fără a exista niciun element care să permită concluzia că legiuitorul a înțeles ca, ulterior edictării normei interpretate, să facă o astfel de restrângere. Interpretarea dată de apelantă pleacă de la elemente de fapt și de drept ulterioare edictării normei, care au produs schimbări de regim juridic în alte domenii decât cel al drepturilor de autor și conexe, schimbări care nu au însă nicio legătură cu rațiunea pentru care legiuitorul a adoptat reglementarea privind remunerația compensatorie pentru copia privată și, prin urmare, aceste schimbări nu trebuie să afecteze un drept care are o reglementare independentă și bazată pe alte rațiuni decât cele invocate de apelantă, care privesc exclusiv regimul vamal-fiscal.

În orice caz, interpretarea dată de corpul de arbitri și de Curte nu este de natură să creeze un drept suplimentar titularilor drepturilor de autor, așa cum pretinde apelanta, ci menține acest drept în limitele inițiale, în condițiile în care nu există niciun element care să conducă la concluzia rațională că voința

legiuitorului s-a modificat după edictarea Legii nr. 8/1996 în sensul restrângerii sferei celor ținuți de obligația de plată a remunerației. Or, pentru a primi interpretarea propusă de apelantă ar trebui să fie identificat un alt criteriu decât cel folosit inițial de legiuitor la stabilirea sferei titularilor obligației de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată, cel al introducerii sau punerii în circulație pe teritoriul României a aparatelor și suporturilor care permit reproducerea operelor sub formă grafică, indiferent de proveniența acestor aparate și suporturi, criteriu care permite și determinarea rațiunii norme în discuție. Or, apelanta nu a identificat un nou astfel de criteriu care să permită interpretarea normei în sensul propus de apelantă, criteriu care să permită, în același timp, identificarea unei rațiuni a normei interpretate, fiind evident că pentru titularul dreptului la remunerația compensatorie este indiferent dacă aparatul sau suportul care permite reproducerea operei sale pe suport hârtie provine dintr-un stat membru UE, din spațiul extracomunitar ori este pus pe piață de un producător intern, singurul element important fiind natura aparatului sau suportului, iar nu sursa lui de proveniență.

Referitor la motivul de apel de la pct. B.6, Curtea reține că dreptul pozitiv european și practica CJUE nu au fost reținute de arbitri drept criterii pentru stabilirea remunerației echitabile, ci ca argumente în sprijinul interpretării dispozițiilor Legii nr. 8/1996 cu privire la titularii obligației de plată a remunerației echitabile pentru copia privată.

Cât privește hotărârea pronunțată în *Cauza Padawan*, Curtea constată că întrebările preliminare la care a răspuns CJUE vizau alte aspecte decât cele dezbătute în prezenta cauză. În niciun caz însă în respectiva hotărâre nu se stabilește sfera titularilor obligației de plată a remunerației compensatorii pentru fiecare stat în parte și nici nu se vorbește despre posibilitatea ca sfera acestor titulari să fie determinată în raport de sursa de proveniență a aparatelor sau suporturilor care permit reproducerea grafică. Însă, în hotărâre s-a arătat că statele care prevăd în legislație excepția copiei private au obligația de a stabili și un sistem de compensare echitabilă a titularilor drepturilor de autor, compensare care trebuie să fie în strânsă legătură, chiar indirectă, cu încălcarea acestor drepturi prin posibilitatea de realizare a copiei private. Or, din această perspectivă, excluderea celor ce realizează achiziții intracomunitare de aparate și suporturi ce permit realizarea de copii private ar fi total nejustificată, întrucât aceștia realizează aceeași operațiune cu cei care realizează importuri sau producția de astfel de aparate ori suporturi, respectiv introduc pe teritoriul național aparate și suporturi care permit realizarea de copii private și, prin urmare, permit încălcarea drepturilor de autor și conexe.

Critica este însă întemeiată în măsura în care se referă la sfera titularilor obligației de plată a remunerației echitabile, astfel cum a fost aceasta menționată în art. 2 din Metodologia stabilită de completul arbitral.

Astfel, în art. 2 din Metodologie s-a stabilit că „Remunerația compensatorie este datorată și se plătește de către persoanele care dispun de aparate, de echipamente, dispozitive sau de suporturi de reproducere de pe hârtie organismului de gestiune colectivă desemnat de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor unic colector.”

Or, acest mod de determinare a sferei celor ținuți de obligația de plată a remunerației compensatorii este în vădită contradicție cu dispozițiile art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, potrivit cărora „Remunerația compensatorie pentru copia privată se plătește de fabricanții și/sau importatorii de suporturi de aparate, prevăzute la art. 34 alin. (2), indiferent dacă procedeul folosit este unul analogic sau digital.”

Criteriul avut în vedere de legiuitor la edictarea dispozițiilor art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 pentru determinarea sferei celor obligați la plata remunerației compensatorii pentru copia privată a fost cel al introducerii sau punerii în circulație pe teritoriul național a aparatelor și suporturilor ce permit înregistrarea, reproducerea ori copierea, după caz, iar completul arbitral, prin dispozițiile cuprinse la art. 2 din Metodologie, a schimbat acest criteriu cu cel al dispunerii de aparate, de echipamente, dispozitive sau de suporturi de reproducere de pe hârtie.

Schimbarea criteriului de determinare folosit de legiuitor depășește limitele interpretării normei legale, astfel că nu poate fi primită. În *Cauza Padawan* s-a făcut trimitere la un astfel de mod de determinare a persoanelor ținute să plătească remunerația compensatorie, însă era doar cu titlu exemplificativ, statele membre fiind libere să instituie propriul sistem de finanțare și colectare a remunerației, cu condiția ca acesta să asigure „«echilibrul just» între interesele autorilor și interesele utilizatorilor de obiecte protejate”.

Or, prin Legea nr. 8/1996 legiuitorul român a stabilit că cei obligați la plata remunerației compensatorii pentru copia privată sunt „producătorii și importatorii” de aparate și suporturi care permit înregistrarea, reproducerea și copierea operelor, cu precizările reținute mai sus cu privire la conținutul noțiunii de „importatori” utilizate în Legea nr. 8/1996.

Prin urmare, apelul este fondat sub acest aspect, Curtea urmând să modifice conținutul art. 2 din Metodologie, pentru ca acesta să fie conform dispozițiilor art. 107 alin. (2) din Legea nr. 8/1996.

În consecință, art. 2 din Metodologie va avea următorul conținut: „Remunerația compensatorie pentru copia privată se plătește de fabricanții și/sau importatorii de suporturi de aparate, prevăzute în lista de la art. 3 din prezenta metodologie.”

În ceea ce privește partea finală a cererii de la lit. a) din preambulul apelului, prin care apelanta solicită să se precizeze că remunerația este plătită „către organismul de gestiune colectivă desemnat de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor ca unic colector”, Curtea constată că în această privință sunt aplicabile dispozițiile art. 107¹ din Legea nr. 8/1996, prin care se stabilește modul în care sunt colectate sumele achitate cu titlu de remunerație compensatorie, cât și modul de desemnare a colectorului unic, fiind astfel inutilă precizarea acestor aspecte în conținutul metodologiei.

Având în vedere cele reținute cu privire la conținutul noțiunii de „importatori” folosite în cuprinsul Legii nr. 8/1996, Curtea constată că este nefondată cererea cuprinsă la lit. b) din preambulul apelului.

Referitor la motivul de apel cuprins la pct. C și cererea de la lit. c) din preambulul apelului, Curtea constată următoarele:

La pct. 6 din Metodologie completul arbitral a stabilit următoarele: „În caz de întârzieri la plata remunerației, importatorii și fabricanții datorează penalități la nivel de 0,1%/zi de întârziere, aplicate la suma restantă.”

La pct. 8 din Metodologie completul arbitral a stabilit următoarele: „Neprezentarea documentației prevăzute la art. 7 conferă dreptul organismului de gestiune colectivă a drepturilor de autor la plata unor penalități echivalente cu remunerația compensatorie pentru copia privată din luna anterioară.

Dacă persoanele care dispun de aparate, de echipamente, dispozitive sau de suporturi de reproducere de pe hârtie nu au plătit nicio remunerație compensatorie pentru copie privată la data la care trebuie să prezinte raportul și refuză ori neglijează această obligație, organismului de gestiune colectivă îi este recunoscută calea dreptului la acțiune în vederea stabilirii întinderii daunelor astfel produse și realizarea dreptului.”

Calificarea juridică a penalităților pentru plata cu întârziere a remunerației este aceea de clauză penală, regimul juridic al acesteia fiind reglementat în art. 1.538 și următoarele din Codul civil.

Or, din reglementarea regimului juridic al clauzei penale rezultă că aceasta are caracter contractual, presupunând un acord al părților. În cauză nu s-a făcut dovada unui astfel de acord cu privire la instituirea unei clauze potrivit căreia, în caz de executare cu întârziere, debitorii obligației de plată a remunerației să fie obligați la plata unor sume de bani. Totodată, clauza penală are și natura unei sancțiuni pentru conduita culpabilă a uneia dintre părți. Curtea apreciază că nu se poate institui în Metodologie o sancțiune neprevăzută de lege, decât în măsura în care părțile și-ar manifesta voința în acest sens, lipsa unui astfel de acord neputând fi suplinită prin hotărâre judecătorească.

De altfel, creditorul obligației neexecutate la termen poate uza de dispozițiile art. 1.535 din Codul civil, care reglementează daunele moratorii în cazul obligațiilor bănești, sau, după caz, de dispozițiile art. 1.536—1.537 din Codul civil, care reglementează daunele moratorii în cazul neexecutării obligațiilor de a face.

În consecință, Curtea constată că sunt fondate motivul de apel de la pct. C și cererea de la lit. c) din preambulul apelului, astfel că va dispune înlăturarea dispozițiilor de la pct. 6 și 8 din Metodologie.

Cât privește motivul de apel de la pct. D și cererea de la pct. d) din preambulul apelului, Curtea constată că acestea sunt nefondate.

Astfel, potrivit art. 130 lit. h) din Legea nr. 8/1996, „Organismele de gestiune colectivă au următoarele obligații:...

h) să ceară utilizatorilor sau intermediarilor acestora comunicarea de informații și transmiterea documentelor necesare pentru determinarea cuantumului remunerațiilor pe care le colectează, precum și informații privind operele utilizate, cu indicarea titularilor de drepturi, în vederea repartizării acestora; utilizatorii sau intermediarii acestora au obligația să furnizeze, în format scris și electronic, în termen de 10 zile de la solicitare, informațiile și documentele solicitate, sub semnătura reprezentantului legal și ștampilate.”

Prin urmare, Legea nr. 8/1996 stabilește nu doar dreptul organismelor de gestiune colectivă de a solicita utilizatorilor sau intermediarilor acestora comunicarea de informații și transmiterea documentelor necesare pentru determinarea cuantumului remunerațiilor, ci și obligația acestora de a face acest lucru.

Corelativ, legea a prevăzut și obligația utilizatorilor sau intermediarilor acestora de a furniza, în format scris și electronic, în termen de 10 zile de la solicitare, informațiile și documentele solicitate.

Modul în care organismele de gestiune colectivă înțeleg să își exercite dreptul recunoscut de lege și, respectiv, să își îndeplinească obligația prevăzută de lege este lăsat la latitudinea acestora, cu condiția ca modalitatea concretă de exercitare să nu contravină dispozițiilor legale menționate mai sus.

Prin art. 7 din Metodologie s-au stabilit următoarele: „Importatorii și fabricanții de aparate ce permit reproducerea operelor de pe hârtie sunt obligați ca, până la data de 20 a fiecărei luni pentru luna precedentă, să comunice organismului de gestiune colectivă desemnat unic colector un raport confidențial privind:

- valoarea în lei în vamă pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere importate, conform declarației vamale de import (D.V.I.) și facturii externe de import;

- valoarea facturii externe/declarației de achiziție intracomunitară pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere introduse în spațiul comercial al României din Comunitatea Europeană;

- valoarea facturată fără T.V.A. cu ocazia punerii în circulație a aparatelor, echipamentelor, dispozitivelor sau suporturilor de reproducere de către fabricanți.

Este interzisă publicarea, distribuirea, reproducerea sau folosirea rapoartelor în alte scopuri decât cele pentru care au fost create”.

Ca atare, Curtea constată că organismele de gestiune colectivă din prezenta cauză au înțeles să își exercite dreptul în modalitatea menționată la pct. 7 din Metodologie, stabilind termenul de depunere a documentelor necesare în vederea stabilirii cuantumului remunerației, cât și documentele necesare și conținutul acestora.

Clauzele de la pct. 7 din Metodologia stabilită de completul arbitral nu contravin dispozițiilor legale și nici nu conduc, așa cum pretinde apelanta, la existența a două obligații în sarcina importatorilor/fabricanților. Este vorba de o singură obligație a acestora, aceea de a furniza informațiile și documentele solicitate, Metodologia având în același timp și rolul de solicitare. Termenul de 10 zile de la solicitare, prevăzut de art. 130 lit. h) din Legea nr. 8/1996 este un termen prevăzut în favoarea creditorului obligației, deci în favoarea organismelor de gestiune colectivă, așa încât acestea pot deroga de la el, iar în prezenta cauză au înțeles să deroge în sensul stabilirii unei date-limită lunare până la care solicită îndeplinirea obligației de raportare de către importatori/fabricanți.

De altfel, o astfel de modalitate de stabilire a modului de îndeplinire a obligației de raportare este și eficientă, evitându-se astfel o corespondență inutilă între organismele de gestiune colectivă și cei obligați la plata remunerației. Mai mult, fabricanții și importatorii au la dispoziție 20 de zile de la finalizarea lunii pentru a întocmi raportul, iar nu doar 10 zile de la solicitare.

În ceea ce privește apelul formulat de Asociația Producătorilor și Distribuitorilor de Echipamente de Tehnologie Informației și Comunicațiilor (APDETIC), Curtea reține următoarele:

Ca primă observație, Curtea reține că motivele de apel formulate de APDETIC vizează aceleași aspecte ca și cele formulate de S.C. Konica Minolta Business Solutions — S.R.L., motiv pentru care Curtea le va analiza suplimentar doar în măsura în care motivele de apel vor conține argumente suplimentare care necesită clarificări.

Motivul de apel de la pct. I este fondat pentru considerentele reținute cu ocazia analizării apelului formulat de S.C. Konica Minolta Business Solutions — S.R.L.

Referitor la motivul de apel de la pct. II, Curtea constată că acesta este nefondat pentru considerentele reținute în analiza apelului formulat de S.C. Konica Minolta Business Solutions — S.R.L., precum și pentru următoarele considerente:

Susținerea că definiția din art. 142 din Legea nr. 8/1996, fiind cuprinsă în titlul I, nu poate fi aplicată și la o noțiune cuprinsă în titlul II nu poate fi reținută ca întemeiată din două motive. În primul rând, în art. 142 este definită operațiune de import „în sensul prezentei legi”, iar nu în sensul titlului I al legii, cum susține apelanta. În al doilea rând, sensul operațiunii de import, astfel cum a fost avut în vedere de legiuitor, rezultă din mai multe texte ale legii, iar nu doar din art. 142, după cum rezultă și specificul acestei operațiuni analizat la momentul edictării legii, fiind evident că la acel moment legiuitorul a folosit noțiunea de import în sensul pe care aceasta îl avea la acel moment, respectiv introducerea pe teritoriul României unor bunuri provenind din afara teritoriului României.

Noțiunea de import folosită în Legea nr. 8/1996 nu poate fi determinată prin raportare la noțiunea de import folosită în Codul fiscal actual întrucât conținutul acestei noțiuni din Codul fiscal a fost modificat după aderarea României la UE, moment ulterior edictării Legii nr. 8/1996. Motivele pentru care acest lucru nu este posibil au fost reținute în analiza apelului formulat de S.C. Konica Minolta Business Solutions — S.R.L.

Este neîntemeiată și susținerea potrivit căreia sintagma „introducerea pe piața internă” se referă nu la introducerea pe piața românească, ci la piața comună europeană, întrucât la momentul introducerii art. 14² în Legea nr. 8/1996 România nu aderase la UE și, prin urmare, piața internă era piața națională. Nu se poate nici considera că legiuitorul a anticipat aderarea României la UE, întrucât, ori de câte ori a făcut acest lucru, a precizat în cuprinsul legii respective că normă anticipativă se aplică după aderarea României la UE. În lipsa unei astfel de precizări, sintagma analizată nu se poate referi decât la piața națională, o interpretare contrară conducând la concluzia că legiuitorul român și-a permis să legifereze cu privire la un spațiu economic din care România nu făcea parte la acel moment și care la momentul respectiv reprezenta pentru România „piața externă”.

Totodată, punerea de acord a legii dreptului de autor cu acquis-ul comunitar privind respectarea dreptului de proprietate intelectuală s-a făcut în principal prin Ordonanța de urgență a României nr. 123/2005, astfel cum a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 329/2006, așa încât nici din acest punct de vedere nu se poate susține că, la introducerea în Legea nr. 8/1996 a art. 14² prin Legea nr. 285/2004, noțiunea de import ar fi fost cea avută în vedere de legislația comunitară.

Nu poate fi primită nici susținerea în sensul că interpretarea art. 14² în sensul propus de apelantă este demonstrată și de împrejurarea că această interpretare ar fi „condus, după 2007, la o evoluție spectaculoasă a fenomenului intrării pe piața românească de copii de opere protejate din țările UE, flux care nu a mai putut fi controlat de titularii de drepturi de autor și conexe, prin acordarea de autorizare la importul în vederea comercializării, întrucât produsele proveneau din piața internă comună”.

Astfel, masiva intrare pe piața de copii de opere protejate din țările UE după 2007 nu se datorează interpretării într-un fel sau altul a art. 14² din Legea nr. 8/1996, ci împrejurării că la 1 ianuarie 2007 România a devenit membră a UE și, prin urmare, bunurile provenind din spațiul UE nu au mai fost supuse taxelor vamale.

Este nefondat și argumentul de la pct. II.5, dedus din alin. (6) al art. 107 din Legea nr. 8/1996, întrucât alin. (6) se referă la operațiunea de import astfel cum se desfășura aceasta la momentul introducerii alin. (6) în art. 107 al Legii nr. 8/1996, noțiunea de „import” fiind înțeleasă în sensul pe care Curtea l-a reținut mai sus.

Este lipsit de relevanță argumentul de la pct. II.6 din apel, întrucât problema care se pune este aceea a clarificării noțiunii de „importator” folosite de Legea nr. 8/1996, deci clarificarea unei noțiuni conținute de legea română încă înainte de aderarea României la UE. Or, legea internă nu poate fi interpretată prin raportare la legislațiile unor alte state membre UE. Cel mult legea internă ar putea fi interpretată prin raportare la legislația comunitară în măsura în care legea respectivă ar constitui o transpunere a legislației comunitare în legislația internă, situație care nu se regăsește în prezenta cauză întrucât noțiunea în divergență în prezenta cauză figurează în Legea nr. 8/1996 încă înainte de aderarea României la UE, moment la care, chiar dacă ar fi transpus o reglementare comunitară, această transpunere nu putea fi făcută decât ținând seama de împrejurarea că legea

trebuia aplicată într-un stat care la acel moment nu era membru UE.

Motivul de apel de la pct. III este fondat pentru considerentele reținute cu ocazia analizării pct. C din apelul formulat de S.C. Konica Minolta Business Solutions — S.R.L.

Motivul de apel de la pct. IV este nefondat pentru următoarele considerente:

Art. 130 lit. h) folosește termenul de „utilizator” în sens larg, respectiv acele subiecte de drept în raport cu care sunt realizate drepturile de autor și conexe administrate de organismele de gestiune colectivă.

Din cuprinsul textului legal menționat rezultă cu claritate care sunt obiectivele urmărite prin stabilirea obligației de raportare, acestea fiind determinarea cuantumului remunerațiilor pe care organismele de gestiune le conectează, pe de o parte, precum și repartizarea remunerațiilor, pe de altă parte.

Or, primul obiectiv, acela al determinării cuantumului remunerațiilor pentru copia privată, nu poate fi atins decât dacă organismele de gestiune primesc informațiile necesare de la fabricanți sau importatori.

Prin urmare, nu se poate reține că fabricanții și importatorii nu ar fi ținute de obligația de raportare, întrucât în lipsa acestei raportări ar fi imposibil de verificat îndeplinirea de către fabricanți și importatori a obligației de plată a remunerației pentru copia privată.

Este vădit neîntemeiat și argumentul potrivit căruia obligația de raportare ar fi „o sarcină de natură administrativă, constând în întocmirea de rapoarte, o sarcină total nejustificată față de natura activității acestor societăți”.

Astfel, această sarcină este una impusă de lege și revine tuturor acelor care, prin activitatea desfășurată, sunt ținute de obligații de plată către organisme de gestiune colectivă.

Totodată, orice societate desfășoară, pe lângă activitatea principală, și activități adiacente, inclusiv servicii de evidență și financiar-contabile cu privire la propria activitate, fără ca desfășurarea acestor activități să contravină obiectului de activitate al societății în cauză.

În consecință, față de cele reținute, Curtea va anula ca netimbrat apelul formulat de Societatea Autorilor și Editorilor Români de Opere Științifice — PERGAM, va respinge ca nefondat apelul formulat de Asociația Producătorilor și Distribuitorilor de Echipamente de Tehnologia Informației și Comunicațiilor — APDETIC împotriva încheierii din 24 ianuarie 2012, va admite apelurile formulate de Asociația Producătorilor și Distribuitorilor de Echipamente de Tehnologia Informației și Comunicațiilor — APDETIC și S.C. KONICA MINOLTA BUSINESS SOLUTIONS — S.R.L. și, schimbând în parte hotărârea arbitrală apelată, va înlătura dispozițiile cuprinse la art. 6 și 8 din metodologie și va modifica art. 2 în sensul că „Remunerația compensatorie pentru copia privată se plătește de fabricanții și/sau importatorii de suporturi de aparate, prevăzute în lista de la art. 3 din prezenta metodologie”, stabilind conținutul final al metodologiei.

Totodată, efect al admiterii apelurilor, Curtea constată că dispozițiile cuprinse în art. 10 din metodologia stabilită prin hotărârea apelată (care vor deveni dispozițiile art. 8 din Metodologia stabilită potrivit prezentei hotărâri) au produs efecte până la pronunțarea prezentei hotărâri, conform art. 131² alin. (9) din Legea nr. 8/1996.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Anulează ca netimbrat apelul formulat de Societatea Autorilor și Editorilor Români de Opere Științifice — PERGAM.

Respinge ca nefondat apelul formulat de Asociația Producătorilor și Distribuitorilor de Echipamente de Tehnologia Informației și Comunicațiilor — APDETIC împotriva încheierii din 24 ianuarie 2012.

Admite apelurile formulate de Asociația Producătorilor și Distribuitorilor de Echipamente de Tehnologia Informației și Comunicațiilor — APDETIC și S.C. KONICA MINOLTA BUSINESS SOLUTIONS — S.R.L.

Schimbă în parte hotărârea arbitrală apelată în sensul că:

— înlătură dispozițiile cuprinse la art. 6 și 8 din metodologie;

— constată că dispozițiile cuprinse în art. 10 din metodologie au produs efecte până la pronunțarea prezentei hotărâri, conform art. 131² alin. (9) din Legea nr. 8/1996;

— modifică art. 2 în sensul că „Remunerația compensatorie pentru copia privată se plătește de fabricanții și/sau importatorii de suporturi de aparate, prevăzute în lista de la art. 3 din prezenta metodologie.”,

astfel că metodologia va avea următorul conținut:

„METODOLOGIE**privind lista aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată și cuantumul acesteia**

Art. 1. — În conformitate cu dispozițiile Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, prezenta metodologie reglementează obligația de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată pentru aparate ce permit reproducerea operelor de pe hârtie, precum și cuantumul acesteia.

Art. 2. — Remunerația compensatorie pentru copia privată se plătește de fabricanții și/sau importatorii de suporturi de aparate, prevăzute în lista de la art. 3 din prezenta metodologie.

Art. 3. — Lista aparatelor, echipamentelor, dispozitivelor sau suporturilor de reproducere ce permit reproducerea operelor de pe hârtie pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată, precum și cuantumul acesteia sunt:

Nr. crt.	Aparat	Remunerație/ %
1.	Fotocopiere	0,5%
2.	Imprimante	0,5%
3.	Scanere	0,5%
4.	Aparate multifuncționale cu/fără funcție de fotocopiere	0,5%

Art. 4. — Baza de calcul pentru remunerația compensatorie pentru copia privată se calculează astfel:

— la valoarea în lei în vamă pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere importate, conform declarației vamale de import (D.V.I.) și facturii externe de import;

— la valoarea facturii externe/declarației de achiziție intracomunitară pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere introduse în spațiul comercial al României din Comunitatea Europeană;

— la valoarea facturată fără T.V.A., cu ocazia punerii în circulație a aparatelor, echipamentelor, dispozitivelor sau suporturilor de reproducere de către fabricanți.

Art. 5. — Plata remunerației compensatorii pentru copia privată se va face până în ultima zi lucrătoare a fiecărei luni următoare celei pentru care este datorată, pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere ce permit reproducerea operelor de pe hârtie, indiferent care ar fi titlul dobândirii.

Art. 6. — (1) Importatorii și fabricanții de aparate ce permit reproducerea operelor de pe hârtie sunt obligați ca, până la data de 20 a fiecărei luni pentru luna precedentă, să comunice organismului de gestiune colectivă desemnat unic colector un raport confidențial privind:

— valoarea în lei în vamă pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere importate, conform declarației vamale de import (D.V.I.) și facturii externe de import;

— valoarea facturii externe/declarației de achiziție intracomunitară pentru aparatele, echipamentele, dispozitivele sau suporturile de reproducere introduse în spațiul comercial al României din Comunitatea Europeană;

— valoarea facturată fără T.V.A., cu ocazia punerii în circulație a aparatelor, echipamentelor, dispozitivelor sau suporturilor de reproducere de către fabricant.

(2) Este interzisă publicarea, distribuirea, reproducerea sau folosirea rapoartelor în alte scopuri decât cele pentru care au fost create.

Art. 7. — Remunerațiile nu conțin taxa pe valoare adăugată.

Art. 8. — Prezenta metodologie intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, în conformitate cu dispozițiile art. 131² alin. (8) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.”

Definitivă și irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 3 iulie 2012.

PREȘEDINTE,
MELANIA STANCIU

Judecător,
Bianca-Antoaneta Scrob

Grefier,
Mihaela Lăcătușu

ROMÂNIA
JUDEȚUL BRAȘOV
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI CODLEA
CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CODLEA

LISTA

cuprinzând asociațiile și fundațiile care primesc subvenții de la bugetul local al municipiului Codlea, județul Brașov, în anul 2013, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială

Denumirea asociației/fundației	Județul/municipiul	Cuantumul subvenției — lei —
Fundația „Rafael”	Brașov/Codlea	100.380

ROMÂNIA
JUDEȚUL VRANCEA
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI ADJUD
CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI ADJUD

LISTA

cuprinzând asociațiile și fundațiile care primesc subvenții de la bugetul local al municipiului Adjud, județul Vrancea, în anul 2013, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială

Denumirea asociației/ fundației	Județul/ municipiul	Cuantumul sumelor alocate pentru anul 2013 — lei —
Asociația Promotorilor Dezvoltării Locale Focșani	Vrancea/Adjud	21.600

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 636958